

บทที่ 6

กระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครโทรทัศน์ “นางทาส”

เป็นที่ทราบดีว่า การผลิตละครโทรทัศน์ขึ้นมาสักเรื่องนั้น ประกอบไปด้วยผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย ทำงานในหลายขั้นตอนด้วยกัน โดยทุกหน้าที่รับผิดชอบจะมีกระบวนการตัดสินใจแฝงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งจากที่ได้กล่าวแล้วว่าบุคคลแรกที่รับผิดชอบผลิตแผนที่ในการทำงานผลิตละครโทรทัศน์ก็คือผู้เขียนบท ดังนั้นการตัดสินใจของผู้เขียนบทถือเป็นขั้นตอนการทำงานแรกสุดที่มีความน่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้เขียนบทมีข้อจำกัดด้านเวลา ต้องทำการเขียนบทละครโทรทัศน์ในภาวะเร่งรีบเพื่อให้ได้บทละครออกมาให้ทีมงานนำไปผลิตเป็นละครออกอากาศได้ทันเวลา การศึกษาถึงกระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครโทรทัศน์เรื่อง “นางทาส” นี้สามารถทำให้ทราบถึงการเลือกวิธีแก้ปัญหาของผู้เขียนบทที่ต้องทำงานในสภาวะที่เร่งรีบได้

เพื่อให้เข้าใจถึงกระบวนการตัดสินใจของผู้เขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง “นางทาส” ผู้วิจัยขอเรียงลำดับข้อมูลตามลำดับเวลาการเขียนบทละครโทรทัศน์ในแต่ละตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1

ผู้เขียนบทจำระยะเวลาที่แน่ชัดในการเริ่มเขียนบทละครโทรทัศน์ไม่ได้ชัดเจน เพียงแต่จำข้อมูลได้คร่าวๆว่าเริ่มเขียนในเดือนธันวาคม 2550 และเขียนเรื่องนางทาสพร้อมๆกับการเขียนบทละครจักรวาลเรื่องสังข์ทอง และได้ส่งบทละครครบทั้งตอนภายในวันอังคารที่ 18 ธันวาคม 2550

“เขียนพร้อมเรื่องสังข์ทอง แบ่งเวลาโดย สังข์ทองเนี่ย เขียนไปได้พอสมควร พอดี นางทาสมันก็ไม่ค่อยลำบากเท่าไร วิธีการเขียนที่เป็นทริค(trick) อย่างหนึ่งเวลาที่เราเขียนเยอะๆเนี่ยก็ต้องเขียนยาว เสียเวลาช่างมัน เขียนยาวแล้วมันจะเหลือตอนทบ ... เขียนยาวไว้แล้วมันก็วันๆ เราก็จะเหลือ มีเวลาหายใจ ...ทางที่ดีคือเขียนยาว แล้วมันจะทบไปเอง ทางที่ดีคือดีกับใจเรา เราจะมีรู้สึกดีที่มันได้เยอะ ”
(รัมภา ภิรมย์ภักดี, สัมภาษณ์ 29 กรกฎาคม 2551)

สำหรับการเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนแรก มีกฎพื้นฐานที่ผู้เขียนบทส่วนใหญ่ยึดถือคือ ต้องทำการเปิดเรื่องให้น่าสนใจ เรียกว่าเป็นการตีหัวเข้าบ้าน จากประสบการณ์ทำงานที่ผ่านมาทำให้ผู้เขียนบทมีความเชื่อว่าจะไม่ควรปูเรื่องยาวเกินไป เพราะกว่าจะเข้าเรื่องคนก็กดรีโมทเปลี่ยนช่องกันหมดแล้ว ผู้เขียนจึงใช้วิธีการเล่าที่กระชับ โดยได้ตัดสินใจเปิดเรื่องที่ตัวละครเอกของ

เรื่อง คือ "เย็น" โดยนำเสนอชีวิตเย็นที่บ้านนอกว่าเป็นเด็กชาวบ้านที่ครอบครัวยากจน พ่อติดเหล้า และเล่นการพนันจนหมดตัวจึงต้องนำเย็นไปขายเป็นทาสให้กับคุณหญิงแยม ซึ่งเป็นการเปิดเรื่องที่แตกต่างไปจากนางทาสปีพ.ศ. 2536

"เป็นการเขียนที่ลำบากมาก ...เพราะเราจะต้องหลีกเลี่ยง คือ ทำให้เป็นตัวเรา นิ่งนึกว่าจะเป็นอย่างไง เพราะถ้าดูของเก่าแล้วจะอินไปเลย เพราะหนังสือไม่มี รู้สึกจะมีแค่ไม่กี่หน้า ...เราต้องเปิดเรื่องให้สนุก การเปิดเรื่องสำคัญที่สุด เพราะถ้าเขาไม่รู้เรื่องเขาจะไม่ดูแล้ว ต้องเขียนให้คนดูเรื่องไฉ...โดยเฉพาะ 3 ตอนแรกเนี่ย เขาเรียกตอนตีหัวเข้าบ้าน ต้องเอาให้สนุก ดึงคนดู" (รัมภา ภิรมย์ภักดี, สัมภาษณ์ 29 กรกฎาคม 2551)

นอกจากนี้ ผู้เขียนบทยังยึดถือหลักที่ว่า ละครตอนแรกต้องเปิดตัวพระ – นาง ให้คนดูรู้จักด้วยฉากน่าประทับใจ และควรทำให้ตัวเอกทั้งสองมาเจอกัน ผู้เขียนบทจึงตัดสินใจให้เปิดเรื่องที่ชีวิตของเย็นที่ต่างจังหวัด และย้อนไปเปิดตัวคุณพระยาสีหโยธินว่าเป็นชนชั้นเจ้านายที่มีฐานะเป็นสามีของแยม และได้รับการเลื่อนบรรดาศักดิ์เป็นพระยาสีหโยธิน ซึ่งเมื่อสาลี่รู้ข่าวก็รีบมาแสดงความยินดีเช่นกัน

จะเห็นได้ว่า ตัวละครเอกในเรื่องนางทาสนั้นมีหลายตัว ซึ่งผู้เขียนสามารถเปิดตัวละคร 4 ตัวหลักของเรื่องได้ครบในตอนแรก นั่นคือเปิดตัว เย็น พระยาสีหโยธิน คุณหญิงแยม และสาลี่ ได้หมด และได้ทำการตัดสินใจให้ตัวพระ – นาง คือ เย็น และ พระยาสีหโยธินเจอกันในตอนแรกของละคร ตัดสินใจนำเสนอเรื่องให้พระยาสีหโยธินรู้สึกประทับใจเย็นตั้งแต่แรกเห็น แต่เย็นยังไม่รู้สึกอะไรกับพระยาสีหโยธิน

นอกจากนี้ ยังได้มีการเปิดตัวละครทาสอย่าง "ป่วน" ที่มีประโยคพูดติดปากว่า "แต่ก็มีได้นำพา" ซึ่งผู้เขียนบทกล่าวว่า คำพูด "แต่ก็มีได้นำพา" เป็นประโยคที่คิดขึ้นมาได้เองในขณะที่ลงมือเขียนตอนนั้น เนื่องจากเป็นคำพูดที่คุณพ่อของตนเคยพูดไว้ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าเป็นคำพูดที่ฟังดูโบราณจึงได้ตัดสินใจนำมาใส่ในบทของป่วน

"พอดีว่า ในสมัยเด็กๆ คุยกับน้องสาวคือจะเป็นคนคือใจ คือเจียบๆ เวลาพ่อแม่ว่าอะไร คุกรู้ก็จะฟังแล้วเฉยๆ พ่อคุกรู้ก็จะชอบพูดล้อๆ เขาก็จะอารมณ์ดีนะว่า แต่ก็มีได้นำพา...เสร็จแล้วพ่อคุกรู้มาเขียนมันก็แวบเข้ามา แล้วคุกรู้ก็ยกมือไหว้พ่อ บอกพ่อขอประโยคนี้มาใช้ เพราะมันโบราณในความคิดคุกรู้ แล้วมันก็พอดีเข้ากัน และก็บอกกับคนที่เล่นว่าเฮ้ย ต้องนิ่งนะ เพราะประโยคนี้มันต้องหน้าตายพูด ต้องนิ่งๆ

เขาก็พยายามเต็มที่นะ ซึ่งเขาก็เคยเล่นแต่บทจีตุนะ ปูนะ ตอนนี่เขาก็พยายามเล่นจนได้ ก็กลายเป็นคาแรคเตอร์ประจำไปเลย ดังเลย” (รัมภา ภิรมย์ภักดี , สัมภาษณ์ 29 กรกฎาคม 2551)

ผู้เขียนบทตัดสินใจไว้คร่าวๆว่าจะนำเสนอเรื่องราวตั้งแต่เปิดเรื่องชีวิตเย็นที่ต่างจังหวัดไปจนจบตอนที่เย็นถูกขายเป็นทาสบ้านคุณหญิงแย้ม ซึ่งกลางเรื่อง นอกจากจะมีการเล่าเกี่ยวกับชีวิตครอบครัวของเย็น , ครอบครัวของพระยาสิทธิโยธินแล้ว ยังมีการกล่าวถึงบ้านจมนไวยวรนารถซึ่งเยี่ยมโหดเสียจนทาสต้องหนีไปที่บ้านคุณหญิงแย้ม

ผู้เขียนบทได้กล่าวว่า ตอนเขียนบท เหมือนตนเองได้เอาตัวเข้าไปอยู่ในละครเรื่องนั้นจริงๆ ซึ่งตนก็จะเห็นภาพได้อย่างแจ่มชัด และเข้าใจตัวละครทุกตัว จึงเขียนบทออกมาตามที่ได้เห็น และเกิดอารมณ์ขณะนั้น ผู้เขียนไม่ได้มีการกำหนดล่วงหน้าเลยว่าจะเล่าเรื่องราวอะไรบ้าง เรียงลำดับเหตุการณ์อย่างไร แต่จะคิดทุกอย่างได้เองในตอนที่ยื่น และละครก็สามารถจบลงได้ในอย่างที่ตนกะไว้ได้ทุกครั้ง

จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนบทมีขั้นตอนในการทำงานที่ไม่ได้การเขียนทรีทเมนต์ (treatment) ก่อนเขียนบทละคร นั่นคือ ผู้เขียนไม่ได้แบ่งเรียงฉาก และเขียนระบุเหตุการณ์ที่จะปรากฏในละครไว้ล่วงหน้า แต่ทำการคิดว่าต้องการนำเสนอแบบใด แล้วจึงตัดสินใจเขียนออกมามตอนนั้นเลย

โดยทั่วไป ผู้เขียนบทจะมีการทำทรีทเมนต์ ซึ่งเป็นการนำความคิดสร้างสรรค์ที่อยู่ในสมองแสดงออกมาให้เห็นเป็นรูปธรรมด้วยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อช่วยให้ตนเองมองเห็นโครงเรื่อง ทิศทางการดำเนินเรื่อง และโทนของเรื่องได้อย่างชัดเจน ถือเป็นกรลำดับความคิดออกมาเป็นรูปธรรม เป็นการช่วยให้ตนเองเห็นภาพและทำงานได้อย่างรวดเร็ว แต่ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ “นางทาส” ไม่ถนัดที่จะทำเช่นนั้น ซึ่งถือเป็นบุคลิกเฉพาะตัวของคนเขียน

“ครูเป็นคนไม่มีทรีทเมนต์(treatment)เลย ออย่า เขียนไม่เป็น หลายคนเนียเขาจะต้องมีทรีทเมนต์ เพราะว่าเขาจะเขียนอะไรยังไง ตอนหนึ่งมีอะไรบ้าง เกิดอะไรบ้าง ตอนสอง ตอนสาม...แต่อย่ามาให้ครูทำ เพราะเคยทำแล้วไม่ได้ ไม่เหมือนทรีทเมนต์ ทำแล้วไม่เหมือน ครูจะเป็นคนที่เขียนแล้วออกมามตอนนั้นเลย เป็นคนทำทรีทเมนต์ไม่เป็น จะเป็นที่รู้ดี ใครอย่ามาบอกให้ทำ ทำไม่ได้” (รัมภา ภิรมย์ภักดี , สัมภาษณ์ 29 กรกฎาคม 2551)

จะเห็นได้ว่า การที่ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง “นางทาส” เขียนบทละคร

โทรทัศน์โดยปราศจากทริทเมนต์เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง “นางทาส” พ.ศ. 2551 มีกระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครโทรทัศน์แบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental) เพราะผู้เขียนบทตัดสินใจเลือกเข้ารหัสในขณะนั้นโดยใช้ความรู้สึกและความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้น ไม่ได้สร้างสรรค์บทละครจากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยรวมก่อนจะตัดสินใจเข้ารหัสแต่ประการใด

จากนั้น เมื่อผู้เขียนบทเขียนบทโทรทัศน์จำนวน 24 หน้ากระดาษขนาด A4 เสร็จสิ้นก็จะทำการส่งโทรสาร (fax) บทละครที่เขียนเป็นลายมือไปให้ทีมงานของบริษัท ดาราวิดีโอ จำกัดทำการพิมพ์ กลายเป็นบทละครโทรทัศน์ 1 ตอน เพื่อการแสดงความยาว 2 ชั่วโมง จำนวนประมาณ 40 หน้ากระดาษขนาด Legal ซึ่งบทที่ได้จะทำการส่งต่อไปให้คุณสยาม สังวริบุตร ผู้ควบคุมการผลิตตรวจสอบเนื้อเรื่อง ก่อนจะส่งต่อไปให้กองควบคุมคุณภาพรายการของสถานีโทรทัศน์ช่อง 7 ตรวจสอบอีกครั้งก่อนนำบทละครนั้นไปถ่ายทำ

คุณสยามอ่านบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 1 แล้วรู้สึกว่บทเร่งรีบ เร่งเล่าเรื่องเย็นกลายเป็นทาสเร็วเกินไป จึงได้ทำการติดต่อกับผู้เขียนบทให้ทำการแก้ไขบท

“อาจารย์ตุ้มรู้สึกจะมาแบบว่า เขียนแบบเข้าเรื่องเลย พยายามเร่งให้ตัวนางเอกไปเป็นทาสเลย พี่เลยเข้าไปขอแก้ประมาณครึ่งตอนแรก ประการที่ 1 คือ พี่อยากให้เห็นถึงความเป็นเด็กของเขาสักนิดนึงก่อน เขามายังไง ไปยังไง เขาก็ถามว่าทำไม...ก็อย่างสมมติว่าเราดูหนังเรื่องGhost เนี่ย เราก็จะเห็นว่าพระเอก นางเอกเขารักกันเสียเหลือเกิน ไม่รู้จะรักอะไรกันขนาดนั้น ให้เห็นจากต่างๆให้คนดูมีความสุข เคลิ้มไปกับความรักเขาก่อน แล้วเราค่อยมาฆ่ากัน...ทำไมถึงทำอย่างนั้น ก็เพื่อเวลามันไม่อยู่แล้ว เมื่อย้อนกลับมาดูภาพต่างๆเหล่านั้น พุดง่ายๆ เราควรจะ contrast ให้คนดูเห็นขาว-ดำ ถ้าจะให้เห็นทุกข์ ก็ต้องให้เห็นสุขเสียก่อน พุดกันง่ายๆ...อาจารย์ตุ้มก็เขียนมา เย็นเขาก็เล่นกับเด็ก มีความสุขกับที่ที่เขาอยู่มีความสุข คือ มีความเป็นไท ไม่มีใครบังคับเขา วันดีคืนดีก็โตขึ้นมากก็โดนขชายมาเป็นทาส อิศระเหล่านั้นก็หายไป อันนี้คือที่พี่สั่งแก้ แต่พี่ตุ้มมาถึงเขาจะซัดบู้ๆ ให้เป็นทาสเลย” (สยาม สังวริบุตร,สัมภาษณ์ 11 มีนาคม 2552)

เมื่อมีเงื่อนไขให้ผู้เขียนบทต้องทำการแก้ไขการเปิดเรื่อง ผู้เขียนจึงตัดสินใจเพิ่มบทเข้าไป โดยทำการเปิดเรื่องใหม่ และปูพื้นฐานตัวละครเ็นตามความต้องการของผู้จัดละคร โดยผู้เขียนตัดสินใจเปิดเรื่องด้วยงานสมโภชฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ครบ 100 ปี ซึ่งเป็นฉากใหญ่ มีการจุดพลุเฉลิมฉลอง เพราะคิดว่าน่าสนใจ สามารถดึงดูดความสนใจของคนดูได้

“ตรงนั้นเขาขอแก้ ครูก็คิดว่าจะเปิดเรื่องยังไง ก็ตัดสินใจให้เปิดเรื่องแบบจากใหญ่ เป็นงานสมโภชฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ครบ 100 ปี ซึ่งทำจากใหญ่เนี่ย มันเปลืองทุนเยอะ เราก็ต้องไล่ไปด้วยว่ามีไปทำไม ก็เลยตัดสินใจให้พระ-นางมาเจอกันในงานนี้ ให้เขารักกัน แต่งงาน เหมือนให้คนดูได้รู้ที่มาที่ไปตัวละครด้วย” (สัมภาษณ์ภักดี , สัมภาษณ์ 8 เมษายน 2552)

ซึ่งจากเปิดเรื่องและผู้เขียนบทกำหนด แสดงไว้ในภาพ 6.1

ภาพที่ 6.1 แสดงจากเปิดของละครโทรทัศน์เรื่องนางทาส

ผู้เขียนบทตัดสินใจเปิดเรื่องให้พระเอก - นางเอกได้พบกันในฉากงานสมโภชฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ครบ 100 ปีนี้ ซึ่งผู้เขียนบทตัดสินใจให้บทบาทกับคุณหญิงยิ้มและพระยาอภัยรณฤทธิ์ เป็นผู้ชักนำให้แยม และคุณพระสีหโยธินได้พบกัน และผู้เขียนบทตัดสินใจที่จะเข้ารหัสในเรื่องความรักของแยม และคุณพระสีหโยธินนี้ผ่านการเล่าด้วยภาพ โดยเล่าผ่านภาพหุ่นกระบอกกำลังเข้าพระเข้านาง ซึ่งผู้เขียนบทมองว่าสามารถทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องได้ง่าย สื่อสารได้ชัดเจนโดยไม่ต้องเล่าโดยวิธีอื่นให้เสียเวลา ดังได้แสดงในภาพที่ 6.2

ภาพที่ 6.2 การเข้าพระ-เข้านางของหุ่นกระบอก แสดงถึงความรักของแยม-คุณพระสีหโยธินที่ก่อตัวขึ้น

จากนั้นผู้เขียนบทได้ทำการเปิดตัวสาลี โดยได้ตัดสินใจเลือกเปิดตัวว่า แยมเป็นคนพาสาลีมาเป็นภรรยาของเธอ เนื่องจากแต่งงานกับพระเอกมา 2 ปีกว่าแต่แยมก็ยังไม่ต้องท้องให้เจ้าคุณฯได้ และผู้เขียนบทยังได้เพิ่มเติมเนื้อหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติเลิกทาสเข้าไปด้วย โดยเลือกนำเสนอเรื่องนี้ผ่านตัวจมีนไวยวรรณว่าเป็นเจ้านายที่โหดร้าย เสียนดีทาสอย่างทารุณ พระยาอภัยฯ และคุณพระสีหโยธินจึงได้กล่าวถึงพระราชบัญญัติเลิกทาสที่จะสามารถช่วยให้ชีวิตของทาสที่พันทุกข์กลับมามีความสุขอีกครั้ง

สำหรับการตัดสินใจสอดแทรกเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ต่างๆ ในยุคสมัยนี้ อย่างเช่น เรื่องการเลิกทาสนี้ ผู้เขียนบทกล่าวถึงการเลือกนำเสนอเกร็ดประวัติศาสตร์ต่างๆว่า

“เราจะมีฝ่ายข้อมูลหามาให้... ให้มาเยอะมาก แต่เราไม่ใช่เยอะหรือก มีพอให้รู้บ้าง แต่จะไม่เข้าไปลึกเพราะไม่อยากเน้นมากนัก เราต้องดูว่า พ.ศ. นี้มีอะไร ก็จะต้องเอาเหตุการณ์สำคัญๆ แค่นั้น” (รัมภา ภิรมย์ภักดี, สัมภาษณ์ 8 เมษายน 2552)

หลังจากจบประเด็นเรื่องทาส ผู้เขียนบทได้เขียนเข้าสู่เรื่องของเย็น โดยตัดสินใจเล่าถึงชีวิตเย็นว่ามีอยู่ต่างจังหวัด อยู่กับท้องไร่ท้องนา มีความสุขในการเล่นกับเพื่อนในหลายฉากด้วยกัน แล้วถึงเข้าสู่ฉากที่ 1 ของบทเดิมที่ได้เขียนไว้

จะเห็นได้ว่า ในการทำงานเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 1 นี้ ปัจจัยที่มีผลต่อกระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบท ได้แก่ ความคิดเห็นของผู้จัดละครที่ต้องการให้ปรับเปลี่ยนการเปิดเรื่องใหม่ , การวางตัวนักแสดง , ข้อจำกัดด้านการเตรียมการเรื่องสถานที่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เขียนบททราบก่อนการเข้ารหัสบทแล้ว หลังจากนั้นผู้เขียนบทก็ทำการเข้ารหัสบทแบบไม่การทำทริทเมนต์ แต่มีแผนที่ในใจของตนเอง โดยกำหนดให้ตัวเองเข้าไปอยู่ในละครและมีอารมณ์ร่วมตามตัวละคร ดังนั้นจะเห็นว่า ผู้เขียนบทใช้กลยุทธ์ในการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครโทรทัศน์แบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

ตอนที่ 2

ผู้เขียนบทจำระยะเวลาในการเขียนบทได้ไม่แน่ชัด เพียงแต่จำข้อมูลได้คร่าวๆว่าเขียนในช่วงเดือนมกราคม 2551 และเขียนเรื่องนางทาสพร้อมๆกับการเขียนบทละครจักรวาลตอนเช้าที่รับงานไว้ก่อนแล้ว ซึ่งกระบวนการทำงานของผู้เขียนบทคือ ผู้เขียนบทจะจำทุกอย่างในละครที่เขียนได้อยู่แล้วจึงไม่ต้องอ่านบทละครที่เขียนไว้ในตอนที่ 1 เพื่อทบทวนเรื่องราวแต่อย่างใด โดยสามารถจำได้ว่าจบตรงไหน จึงต่อเรื่องได้เลย ผู้เขียนเพียงแค่เช็ค , ตรวจสอบสิ่งที่จดไว้จากการดู

ตัวอย่างละครทางทาสปี 2536 ว่ามีลำดับเหตุการณ์เป็นอย่างไร และมีประเด็นใดน่าในใจสามารถนำมาปรับใช้ได้บ้าง

เนื้อเรื่องในตอนที่ 2 นี้ ผู้เขียนไม่ได้ทำการกำหนดว่าจะทำการเล่าเรื่องไปจบตอนที่ประเด็นใด เพียงแต่ตั้งใจจะนำเสนอประเด็นว่า วันเวลาผ่านไป เย็นเริ่มมีพัฒนาการที่ตื้นเรื่อยๆ และรับใช้แยมด้วยความเมตตา และพระยาสิทธิโยธินรู้สึกพึงพอใจเย็นมากขึ้น สาลี่เห็นเย็นหน้าตาดีก็กลัวว่าแยมจะยกเย็นให้เป็นภรรยาบ่อยอีกคนของพระยาสิทธิโยธินจึงตัดสินใจพาบุญมีซึ่งเป็นน้องสาวมาอยู่ด้วย เพื่อเป็นภรรยาบ่อยของพระยาสิทธิโยธินแทนเย็น ซึ่งเนื้อเรื่องส่วนนี้ทั้งหมดเป็นโครงเรื่องเดิมของปี 2536

ในตอนที่ 2 นี้ ผู้เขียนบทตัดสินใจเปิดตัวละคร “บุญมี” ตามโครงเรื่องเดิมของปี พ.ศ. 2536 ด้วยเช่นกัน จะเห็นได้ว่า นางเอกนักแสดงนำทั้ง 4 คนที่แสดงเป็นแยม เย็น สาลี่ และบุญมี มีพื้นที่ในเรื่องแล้ว ผู้เขียนบทต้องทำการเฉลี่ยเรื่องเล่าถึงตัวละครทั้ง 4 ตัวนี้อย่างเหมาะสมตั้งแต่บทตอนที่ 2 นี้เป็นต้นไป และผู้เขียนบทได้ทำการวางแผนล่วงหน้าก่อนการเขียนว่าให้มีฉากแสดงถึงความพึงพอใจของพระยาสิทธิโยธินที่มีต่อเย็น ผู้เขียนจึงตัดสินใจให้เย็นและเจ้าคุณได้พบกัน โดยเลือกใช้เหตุการณ์ที่เย็นหัวแตก พระยาสิทธิโยธินเห็นจึงเข้าไปถามไถ่ และพาตัวไปส่งพัก ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่มีอยู่ในละครปี 2536 เพียงแต่ผู้เขียนไม่ต้องการให้เรื่องซ้ำ จึงได้เปลี่ยนให้เย็นหัวแตกเนื่องจากเก็บดอกบัวแล้วลื่นไถล ไม่ใช่วิ่งสะดุดแล้วหกล้มเหมือนของปี 2536 ดังปรากฏในภาพ 6.3

ภาพที่ 6.3 แสดงฉากที่ผู้เขียนบทให้พระเอก-นางเอก ได้พบกัน

ผู้เขียนไม่ได้ทำการวางแผนกำหนดว่าจะจบตอนที่ประเด็นใด เพียงแต่กำหนดแผนที่ในใจคร่าวๆว่าจะนำเสนอเรื่องราวถึงบุญมีได้เป็นภรรยาบ่อยอีกคนของท่านเจ้าคุณ เมื่อผู้เขียนเขียนไปได้เกือบ 24 หน้ากระดาษจึงตัดสินใจที่จะจบตอนด้วยการนำเสนอความเศร้าของแยมเมื่อเจ้าคุณมีบุญมีเป็นภรรยาบ่อยอีกคน และเย็นเป็นทาสผู้ซื่อสัตย์ที่คอยอยู่รับใช้แยมอย่างใกล้ชิด เจ้าคุณกลับมาเจอเย็นอยู่กับแยมจึงได้พูดคุยด้วย ซึ่งแยมเองก็เริ่มรู้สึกได้ว่าท่านเจ้าคุณชอบเย็น เป็นการจบแบบทิ้งปมให้คนดูอยากติดตามต่อว่า แยมจะกีดกัน หรือส่งเสริมให้เจ้าคุณได้ลงเอยกับเย็นหรือไม่

จะเห็นได้ว่า ในการทำงานเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 2 นี้ ผู้เขียนบทก็ทำการเข้าห้สบทแบบไม่การทำที่รืทเมนต์เหมือนเช่นเคย แต่ด้วยประสบการณ์ในการทำงาน และการมองเห็นตัวละครแต่ละตัวได้ชัดเจนทำให้ผู้เขียนบททำงานได้อย่างไม่พบอุปสรรคใดๆ การเปิดตัวบุญมี หรือการดึงให้เย็น และเจ้าคุณมาเจอกันเป็นการตัดสินใจเข้าห้สทของผู้เขียนในขณะนั้นว่าจะทำการเข้าห้สอย่างไร โดยผู้เขียนยึดการนำเสนอมตามโครงเรื่องเดิม

ตอนที่ 3

ผู้เขียนบทจำระยะเวลาในการเขียนบทได้ไม่แน่ชัด แต่มีการระบุว่าได้ส่งบทละครครบทั้งตอนในวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2551 ซึ่งในระหว่างนี้ได้มีการเปิดกล้องละครถ่ายทำแล้ว และละครมีกำหนดออกอากาศแล้วว่าเป็นละครหลังข่าววันจันทร์ - อังคาร โดยเริ่มออกอากาศวันจันทร์ที่ 10 มีนาคม 2551นี้ ซึ่งหมายความว่า ทีมงานมีเวลาในการเตรียมงานทั้งหมดไม่ถึง 1 เดือน ซึ่งในแต่ละสัปดาห์ต้องออกอากาศ 2 ตอน ดังนั้น ผู้เขียนบทจึงต้องรีบเร่งเขียนบทละครให้ได้มากที่สุดเพื่อให้ทีมงานได้เอาบทไปถ่ายทำ และตัดต่อเสร็จสมบูรณ์ทันออกอากาศ แต่ผู้เขียนบทก็มิได้รู้สึกกังวลหรือเครียดแต่ประการใด

“ครูจะเจอแบบนี้ประจำเลย โอ๊ย ครูเคยเขียนตอนเดียวยังมีเลย เป็นละครเย็นด้วย ออกทุกวันคือ เป็นคนที่ทำอย่างนี้มาตลอด ก็คือเขียนสบายๆ ก็เขียนไป เร่งนั้นแหละแต่พอดีชินกับการทำไป ออกไป ก็ไม่ค่อยเท่าไร เพราะครูโต ไม่ใช่... เกิดมากับละครที่ทำ..ละครเรื่องแรกที่เขียน เขาให้มาได้ไม่เท่าไรนะ แม่ปุเป็รียวสมัยนั้นนานมาแล้วปี 28 มั้ง นั่นแหละ เขาให้หนังสือมาอ่านแล้วครูก็เริ่มเขียน ไม่เท่าไรเขาก็ออก..กว่าจะออกละ สุดยอดเลย มันต้องเค้นจริงๆนะ...นั่นแหละ พอถึงตรงนี้เขียนได้เลย ออกมาเขียนได้เลย อันนี้แหละ ด้วยเวลา เกิดมาจากตรงนี้เลยส่วนมากได้รับละครลักษณะนี้” (รัมภา ภิรมย์ภักดี, สัมภาษณ์ 29 กรกฎาคม 2551)

กระบวนการทำงานของผู้เขียนบทก็เหมือนกับการเขียนตอนที่ 2 คือสามารถเขียนได้โดยไม่ต้องย้อนกลับไปดูเนื้อหาตอนก่อนหน้านี่ที่เขียนไปแล้วเพราะสามารถจำได้หมด ซึ่งเนื้อหาในตอนี่ 3 นี้ ผู้เขียนบทตัดสินใจให้น้ำหนักมากไปที่บุญมีเนื่องจากเพิ่งเปิดตัวในบทที่ 2 และตัวบุญมีสามารถทำให้เรื่องเดินไปได้เร็วขึ้น ผู้เขียนบทจึงตัดสินใจให้บุญมีแก้งค์แพ้ห้อง ทำให้ท่านเจ้าคุณตีใจมาก ส่วนแยมก็รู้สึกเศร้าใจ

ผู้เขียนบทตัดสินใจให้ประเด็นเรื่องทีบุญมีแก้งค์ตั้งท้องนี้สามารถแตกประเด็น

ออกไปถึงตัวละครอื่นๆ ได้หมด ไม่ว่าจะป็นสาลี่ที่ได้วันที่เจ้าคุณต้องอยู่กับบุญมีไปครอง , แยมรู้สึกดีใจที่เห็นสามมีได้สมหวัง แต่ก็อดที่จะรู้สึกเสียใจไม่ได้ , พระยาสิทธิโยธินก็ยินดีอย่างยิ่งที่จะมีลูก ส่วนตัวละครเย็น ผู้เขียนบทตัดสินใจให้ม้วน,พิศ ไปประกาศเรื่องบุญมีท้องและเย็นหมดสิทธิ์ที่จะขึ้นมาเป็นเมียท่านเจ้าคุณ เย็นโกรธที่ตนถูกดึงเข้าไปเกี่ยวจึงเกิดการวิวาทตบตีกับม้วน,พิศ ทำให้เรื่องราวดำเนินต่อไปอีก

จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนบทมีการวางแผนการเขียนไว้เพียงคร่าวๆ ซึ่งพอผู้เขียนลงมือเขียน ก็มีความรู้สึกร่วมไปกับตัวละครก็สามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์เรื่องราวไปได้เรื่อยๆ จนเมื่อผู้เขียน เขียนไปได้เกือบ 24 หน้ากระดาษจึงตัดสินใจที่จะจบตอนด้วยประเด็นของบุญมี – สาลี่ และย้ายที่ถ่ายว่า ต่อนี้ไปอีก 3 เดือนบุญมีจะแท้ง ซึ่งเป็นการทิ้งท้ายไว้ให้คนดูรอติดตามว่าบุญมีจะแท้งอย่างไร

ในการทำงานเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 3 นี้ ผู้เขียนบทก็ทำการเขียนบทแบบไม่การทำทรีทเมนต์เหมือนเช่นเคย แต่ด้วยประสบการณ์ในการทำงาน และการมองเห็นตัวละครแต่ละตัวได้ชัดเจนทำให้ผู้เขียนบททำงานได้อย่างไม่พบอุปสรรคใดๆ ในการเขียน ข้าผู้เขียนยังมีความสุขกับงานมากขึ้นเนื่องจากตัวละครนางเอกทั้ง 4 ตัวได้เปิดตัวหมดแล้ว จึงสามารถเลือกนำเสนอเรื่องราวของตัวละครได้หลากหลายมากขึ้น ซึ่งผู้เขียนบทไม่ได้มีการวางแผนล่วงหน้าว่าจะนำเสนอตัวละครแต่ละตัวอย่างไรล่วงหน้า ใช้แต่ความรู้สึกร่วมที่เกิดขึ้นไปกับตัวละคร

ตอนที่ 4

ผู้เขียนบทต้องเร่งเขียนบทให้ได้มากที่สุดเพื่อที่จะให้กองถ่ายได้นำบทไปถ่ายทำเป็นละครให้ได้มากที่สุดก่อนละครจะออกอากาศ ผู้เขียนบทจึงใช้เวลาในการเขียนบทละครตอนที่ 4 นี้ประมาณ 5 วัน โดยได้ทยอยส่งบทที่เขียนเสร็จทีละครึ่งตอนไปให้เจ้าหน้าที่ของบริษัทพิมพ์ส่งให้ช่องตรวจสอบ ก่อนจะส่งให้กองถ่าย ถ่ายทำเป็นละครโทรทัศน์

ผู้เขียนทำการเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนนี้โดยไม่ได้ย้อนกลับไปดูบทที่เคยเขียนไว้ตั้งแต่ตอนที่ 1-3 โดยได้วางกรอบแนวคิดในการนำเสนอตอนนี้เพียงคร่าวๆว่า จะเสนอประเด็นที่บุญมีแท้ง แต่อีกไม่นานก็แก้งตั้งท้องใหม่อีกครั้ง

ผู้เขียนบทเริ่มการทำงานโดยไม่ได้วางโครงร่าง หรือทรีทเมนต์เช่นเคย การแท้งของบุญมีในครั้งแรก ผู้เขียนบทเห็นว่าการแท้งของบุญมีในนางทาสพ.ศ. 2536 ดืออยู่แล้วจึงไม่ได้ปรับเปลี่ยนการนำเสนอ นอกจากนี้ ยังได้มีการแทรกประวัติศาสตร์เรื่องการเลิกทาสว่ากระทำได้ค่อยเป็นค่อยไป รวมถึงแทรกประวัติศาสตร์ที่ไทยถูกฝรั่งเศสจู่กรรณเข้าไปในช่วงคั่นกลางช่วงบุญมี

แก๊งตั้งท้องอีกครั้ง และกลับมาเข้าเรื่องสาลี่ผลึกบุญมีให้ตกบันไดแห่งลูก ซึ่งเกิดประวัติศาสตร์ทั้งหมดที่ผู้เขียนบทใส่เข้ามานี้ก็เพื่อที่จะใช้บ่งบอกยุคสมัย เป็นกลิ่นอายของยุคสมัยนั้นนั่นเอง

ผู้เขียนบททำการเขียนบทจบตอนในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2551 ซึ่งเมื่อส่งบทไปทั้งหมด ผู้เขียนบทได้กลับมาทวนอ่านบททั้งตอนเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม ซึ่งผู้เขียนบทมีความพอใจต่อบทที่เขียนไปแล้วจึงไม่ได้ทำการแก้ไขแต่ประการใด

ในการทำงานเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 4 นี้ ผู้กำกับการแสดงได้มีการติดต่อพูดคุยกับผู้เขียนบทเกี่ยวกับลักษณะตัวละครที่ผู้กำกับได้อธิบายให้นักแสดงฟัง และนักแสดงเล่นไปอย่างไรแล้วบ้าง เพื่อให้ผู้เขียนบทเข้าใจ และเขียนตัวละครให้ออกมาโทนเดียวกับที่ผู้กำกับได้กำกับไว้ ซึ่งผู้เขียนบทก็เข้าใจ และเห็นด้วยกับผู้กำกับทุกประการ

การตัดสินใจเข้ารหัสบทละครในตอนี่ 4 นี้ผู้เขียนบทไม่พบอุปสรรคใดๆ มีเพียงข้อจำกัดด้านเวลาที่ต้องเร่งรีบเท่านั้น และผู้เขียนบทก็ทำการเข้ารหัสบทแบบไม่การทำทริทเมนต์เหมือนเช่นเคย กระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครโทรทัศน์เรื่องนางทาส ตอนที่ 4 จึงเป็นกระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครแบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

ตอนที่ 5

ผู้เขียนบทใช้เวลาในการเขียนบทตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2551 จนกระทั่งบทเสร็จสมบูรณ์ในวันที่ 2 มีนาคม 2551 รวมระยะเวลาทั้งหมดประมาณ 9 วัน ซึ่งผู้เขียนบทเขียนบทละครตอนที่ 5 นี้พร้อมกับละครเช้า และต้องทำการแก้ไขละครเรื่องนั้น รวมถึงเมื่อผู้เขียนบทเขียนเสร็จได้กลับมาทบทวน แล้วต้องการแก้ไข ทำให้ผู้เขียนใช้เวลาเขียนละครเรื่องนี้ค่อนข้างนานกว่าปกติ

ผู้เขียนบททำการเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนนี้โดยไม่ได้ย้อนกลับไปดูบทที่เคยเขียนไว้ตั้งแต่ตอนที่ 1-4 เพียงแต่วางกรอบแนวคิดในการนำเสนอตอนนี้เพียงคร่าวๆว่า หมดก่อนเรื่องบุญมี ก็ให้นำเสนอเรื่องของเย็น ให้เจ้าคุณขอเย็นจากคุณหญิงแยม

ผู้เขียนบทเริ่มการทำงานโดยไม่ได้วางโครงร่าง หรือทริทเมนต์เช่นเคย โดยได้ทำการเขียนและส่งบทละครครั้งแรกให้ทางบริษัท ก่อนจะทำการเขียนบทครั้งหลังต่อ โดยตัดสินใจนำเสนอเรื่องราวให้สาลี่มารุกรานแยมมากขึ้นจนแยมตัดสินใจที่จะยกเย็นให้กับเจ้าคุณ แต่ผู้เขียนบททราบโครงเรื่องอยู่แล้วว่าเจ้าคุณจะต้องเป็นฝ่ายมาขอเย็นเองจึงได้ตัดสินใจเขียนฉากที่เจ้าคุณ

ถูกเนื้อต้องตัวเย็นอีกครั้งเพื่อเป็นการตอกย้ำว่าท่านเจ้าคุณชอบเย็น ก่อนจะเข้าประเด็นท่านเจ้าคุณชอบเย็นกับคุณหญิงแย้ม และผู้เขียนตัดสินใจจบตอนที่ 5 ตรงที่สาละยังไม่รู้ว่าเย็นกำลังจะได้เป็นภรรยาของอีกคนของพระยาสีหโยธิน

ผู้เขียนบททำการส่งบททั้งตอนให้กับทางทีมงาน แต่เมื่อผู้เขียนบทได้กลับมาทวนอ่านบททั้งตอน และตรวจสอบโครงเรื่องจากนางทาสพ.ศ. 2536 ก็เกิดความรู้สึกต้องการที่จะแก้ไขบทละครที่ได้เขียนไป โดยต้องการเพิ่มเรื่องราวว่า หลังจากที่ท่านเจ้าคุณทราบแล้วว่าบุญมีตกบันไดแห้งลูกอีกครั้ง สาละขอให้ท่านเจ้าคุณทำบุญบ้านเพื่อเป็นสิริมงคล และเพิ่มประเด็นให้บุญมีเกิดความไม่พอใจในตัวสาละจนคิดแกั่งที่จะย้ายเรือนไปอยู่เรือนเดียวกับสาละ ซึ่งผู้เขียนบทได้ตัดสินใจเพิ่มเนื้อหาในส่วนนี้แทรกระหว่างฉากที่ 5 กับฉากที่ 6 จำนวน 8 ฉาก โดยกำหนดให้เป็นฉากที่ 5/1 - 5/8 ดังนี้

ฉาก 5/1 เรือนสาละ

ตัวละคร สาละ, เจ้าคุณ

-ภาพมือสาละบรรจงคลึงไปตามนิ้วเท้า+ตัด ปากก็พูดไปเรื่อย ๆ

สาละ คุณพี่คะ

เจ้าคุณ (ไม่ลืมตา) หือ...

สาละ อธิษณ์อยากจะนิมนต์พระมาทำบุญที่เรือน

เจ้าคุณ (ลืมตามอง) ก็หล่อนไปทำที่วัดมาแล้วไม่ใช่หรือ

สาละ ใช่ค่ะ..พอมาคิดดูอีกที น่าจะทำที่เรือนนี้มากกว่า แม่บุญมีห้อง 2 ครั้ง แต่ก็แห้งทั้ง 2 ครั้งเหมือนกัน ไม่รู้ว่าจะเกี่ยวกันหรือเปล่า..แต่มันก็น่าแปลกนะคะ

-เจ้าคุณลืมตาฟัง..สีหน้าเริ่มคล้อยตาม

สาละ อีกอย่าง..ตั้งแต่แม่บุญมีเข้ามาอยู่ที่นี้ ยังไม่มีการทำบุญเลี้ยงพระเพื่อเป็นสิริมงคล เลยคุณพี่คิดว่าอย่างไรคะ..

เจ้าคุณ ตามใจ!

ฉาก 5/2 ทำน้ำ

ตัวละคร ละออ, พระ 9 รูป, บ่าวชาย 3-4 คน

-ขึ้นภาพผ่านเวลา...

-ตัดรับภาพเรือไปรับพระ เข้ามาเทียบท่า

-ภาพบ่าวชาย 2 ที่ไปนิมนต์ช่วยส่งพระขึ้น โดยมีบ่าวชาย อีก 2-3 คนคอยรับ

- ภาพพระ 9 รูป เดินตามบ่าวไป
- ภาพละออที่เล่นอยู่แถวนั้นมองตาโต แล้ววิ่งไปเรือนแยม

ฉาก 5/3 เรือนแยม

ตัวละคร แยม, เย็น, พัก, ละออ, บ่าวอื่นๆ, บุง

-ขึ้นภาพแยมมองดูเย็นซึ่งถือผ้าเดินเข้าไปเก็บในห้อง

-ภาพพักมองตามสายตาแยม

แยม นิ่งเย็นมันดูขำขึ้น..เป็นน้ำเป็นนวลขึ้นนะ..พัก!

พัก เจ้าคะ..การงานก็ดีขึ้นด้วยเจ้าคะ

-รับภาพละออรีบเข้ามารายงาน

ละออ พระมาแล้วเจ้าคะ

-แยมพยักหน้ารับรู้...แววตาคม่นลง

-ภาพพักมองอย่างเห็นใจ

ฉาก 5/4 เรือนสาตี

ตัวละคร เจ้าคุณ, สาตี, บุญมี, แอบ, ป่วน, ม้วน, พิศ, พระ, บ่าวอื่นๆ, ทนาย

-ขึ้นภาพเจ้าคุณ+บุญมี+สาตี ต่างช่วยกันนิมนต์พระเข้านั่งอาสนะ จุดธูปจุดเทียน

-ภาพทนายอาราธนาศีล

-ภาพพระเทศน์

-ภาพทุกคนนั่งฟัง

-ภาพสีหน้าแต่ละคน โดยเฉพาะสาตีดูสนใจเต็มที่ ในขณะที่บุญมีมองสาตีอย่างรู้ทันว่า สาตีทำเอาหน้า

-ภาพสาตีเบือนหน้ามามอง..ยิ้มนิดๆ เมื่อเห็นแววตาบุญมี

-ภาพบุญมีตัวตึงส่ายตากล้มมาบึ้งตึง

ฉาก 5/5 เรือนแยม / ในห้อง / ระหว่างทางจากครัวไปเรือนสาตี

ตัวละคร แยม/ บ่าวไพร่

-ภาพแยมยืนมองจากหน้าต่าง

-แทนสายตา บรรดาบ่าวไพร่กำลังยกข้าวปลาอาหารจากครัวใหญ่ไปเรือนสาตี

-ภาพสีหน้าแยมดูหม่นเศร้า แสงภาพไว้พักหนึ่ง

ฉาก 5/6 เรือนสาลี

ตัวละคร เจ้าคุณ, สาลี, บุญมี, หม่อมวลทั้งหลาย

- ขึ้นภาพพระเทศน์ในช่วงท้ายๆ

- ภาพแอบ+ม้วน+พิศ ต่างลงไปล่ำเลียงอาหารจากข้างล่างขึ้นมา

- ภาพล่ำรับจัดอย่างดีวางลง

- ภาพพระฉันท์

- ภาพเจ้าคุณ+บุญมี+สาลี ต่างกรวดน้ำด้วยกัน โดยสาลีทำเป็นกุฏิๆ จอดึงบุญมีมากกรวดน้ำด้วยกัน

ฉาก 5/7 ห้องแย้ม

ตัวละคร แย้ม, เย็น

- ภาพเย็นค่อยๆ เปิดประตูเข้ามา+ปิดเบาๆ

เย็น คุณหญิงเจ้าคะ

- แย้มเบือนหน้ากลับมา

เย็น วันนี้คุณหญิงไม่ไปบ้านคุณหญิงยิ้มหรือเจ้าคะ

- ภาพแย้มเดินกลับมา นั่ง... มองเย็นด้วยเมตตาเพราะรู้ว่าเย็นห่วงใย

แย้ม ข้าไม่ได้เป็นอะไรหรอก... เอ็งไม่ต้องเป็นห่วง..

เย็น (พยายามอีก) คุณหญิงเอนหลัง แล้วบ่าวจะนวดให้ดีไหมเจ้าคะ

แย้ม ข้าไม่ได้เป็นอะไร... เอ็งออกไปเถอะ

เย็น เจ้าคะ

- เย็นคลานไปที่ประตู+ขยับจะเปิด แล้วหันมาพยายามใหม่

เย็น คุณหญิงอยากรีบเร็ว..

แย้ม เย็น.. (เว้นนิด) ออกไปได้แล้ว..

เย็น (อ่อยๆ) เจ้าคะ (คลานออกไป)

- แย้มสีหน้ากลับไปหม่นเศร้าอย่างเดิม

ฉาก 5/8 ห้องบุญมี

ตัวละคร เจ้าคุณ, บุญมี

- ขึ้นภาพบุญมีก้มลงกราบเจ้าคุณ

บุญมี คุณพี่กรุณาอิฉันมากเหลือเกินค่ะ

เจ้าคุณ หล่อนก็มีลูกให้ฉันเป็นการตอบแทนซิ... แล้วคราวนี้อย่าให้แก่งอีกล่ะ..

บุญมี (ยิ้มแห้งๆ) เจ้าคะ

เจ้าคุณ ถ้าหล่อนมีลูกให้ฉันได้...อยากได้แก้วแหวนเงินทองอะไรก็บอก...หรือ
อยากจะได้สร้อยเส้นใหญ่กว่าที่ฉันฝากแม่สลีไว้ให้ฉันก็ได้

-บุญมีชะงัก ยกมือจับสร้อย

-ทำภาพซ้อนฉากที่สลีเอาสร้อยให้ (ฉาก 73 ตอน 3)

สลี ฉันเห็นสร้อยเส้นเดิมมันดูเล็กไปหน่อย ก็เลยขอเส้นใหญ่ให้..จะได้สมกับ
ความดี ความชอบที่หล่อนสามารถท้องให้คุณพี่ได้

-ภาพสลีเลื่อนหายไป บุญมีเม้มปากนิดหนึ่งก่อนถาม

บุญมี สร้อยเส้นนี้ คุณพี่ฝากไว้ให้ฉันหรือคะ

เจ้าคุณ ไซ้..ทำไมหรือ...

บุญมี เปล่าเจ้าคะ ค่ะ ค่ะ คุณพี่จะค้างที่เรือนอิฉันไซ้ไหมคะ

เจ้าคุณ (ยิ้ม ดึงบุญมีมากอด) จำไม่ได้หรือว่าคันทันนี้ข้าต้องค้างกับแม่สลี

-ภาพบุญมีสีหน้าไม่พอใจสลีสุดๆ

ผู้เขียนบทกล่าวถึงเหตุผลในการเพิ่มบทละครว่า "เขียนเสร็จแล้ว นี่ก็ได้ว่ามันควรมีตรงนี้ ก็เลยเขียนเป็นฉากทับไป ทีมงานเขาก็จะเอาไปแทรก ทีมงานที่นี้จะชิน เขาก็จะแทรกให้"

จะเห็นได้ว่าผู้เขียนบทได้มีการตัดสินใจที่จะเพิ่มเติมเนื้อหาละครเข้าไปเพื่อให้ละครสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ถือเป็นการตัดสินใจแก้ไขในสิ่งที่ได้ตัดสินใจไปแล้วเพิ่มเข้าไป มิได้ตัดสินใจใหม่แต่อย่างใด

ตอนที่ 6

หลังจากเขียนบทละครตอนที่ 5 เสร็จ ผู้เขียนบทได้สับเปลี่ยนไปเขียนบทละครจักรวงศ์ที่รับงานไว้ และได้กลับมาเขียนบทเรื่องนางทาสตอนที่ 6 โดยผู้เขียนได้วางกรอบแนวคิดเพียงคร่าวๆว่าในตอน 6 นี้จะเป็นเรื่องเย็นเข้าห้องหอกับท่านเจ้าคุณ และในที่สุดเย็นก็ตั้งท้อง มีลูกให้ท่านเจ้าคุณสำเร็จ

กระบวนการทำงานของผู้เขียนบทก็เหมือนกับการเขียนตอนที่ผ่านๆมา นั่นคือผู้เขียนตัดสินใจเขียนบทละครเขียนได้โดยไม่ต้องย้อนกลับไปดูเนื้อหาตอนก่อนหน้าที่ยังเขียนไปแล้วเพราะจำได้หมด ซึ่งผู้เขียนกระทำการตัดสินใจเข้ารหัสทบทไปพร้อมๆกับตัวละคร เปรียบเสมือนตนเองเป็นตัวละครนั้นๆ ซึ่งเนื้อหาในตอนนี้จะเกี่ยวกับอารมณ์ และลีลาในการนำเสนอเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ อารมณ์โกรธ, เสียใจของสลีเมื่อรู้ว่าเย็นจะได้เป็นภรรยาอีกคนของท่านเจ้าคุณ ความ

โครงของสาลีทำให้เรื่องราวดำเนินไปได้ แต่ในที่สุดสาลีก็ไม่สามารถวางเย็นได้ เย็นเข้าห้องหอกกับท่านเจ้าคุณ และผู้เขียนบทตัดสินใจจบตอนที่สาลีร้อนรุ่มใจอย่างมากเมื่อรู้ว่าเย็นตั้งห้องจึงไปหาเรื่องเย็นหวังที่จะทำร้ายให้เย็นแท้ง แต่โชคที่ที่ยายพิกมาขัดจังหวะไว้เสียก่อน

เนื่องจากช่วงเวลาในการเขียนบทละครตอนที่ 6 นี้เหลือเวลาประมาณ 1 สัปดาห์เท่านั้นที่ละครจะออกอากาศ ผู้เขียนบทจึงต้องรีบเขียนบทเพื่อให้กองถ่ายได้รับนำไปถ่ายทำให้ได้มากที่สุด ผู้เขียนบทจึงเขียนบทละครตอนที่ 6 เสร็จทั้งตอนในวันที่ 5 มีนาคม 2551 ซึ่งเว้นระยะจากการส่งบทครั้งที่แล้วเพียง 3 วัน นับเป็นการเขียนที่ค่อนข้างเร็ว และการเข้ารหัสบททั้งตอนนี้ ผู้เขียนก็มีกระบวนการตัดสินใจไปพร้อมๆ กับตัวละคร ถือเป็นวิธีการตัดสินใจแบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

นอกจากนี้ เมื่อทีมงานตัดต่อได้มีการทำไตเติ้ลละคร ทางผู้จัดได้มีการติดต่อให้ผู้เขียนบทไปรยก่อนเข้าเรื่องเพื่อให้ผู้ชมเข้าใจถึงละครต้องการนำเสนอมากยิ่งขึ้น ผู้เขียนจึงตัดสินใจที่จะใช้แก่นของเรื่อง (Theme) เป็นคำไปรยก่อนเข้าสู่เนื้อหาละคร ดังที่ได้แสดงในภาพที่ 6.1 โดยผู้เขียนได้เขียนในส่วนตัวว่า

“ทาส คือผู้ซึ่งไร้อิสระทั้งปวง แต่เธอเป็นยิ่งกว่านั้น เพราะถูกพันธนาการด้วยบุญคุณ....ความรัก และความกตัญญู ที่ไม่สามารถหลุดพ้นไปได้จนชั่วชีวิต”

ภาพที่ 6.4 แสดงแก่นเรื่อง(Theme) ที่ผู้เขียนบทเขียนไปรยไว้ก่อนเข้าเนื้อเรื่อง

ตอนที่ 7

หลังจากผู้เขียนบท เขียนบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 6 จบเพียง 4 วัน ละครโทรทัศน์เรื่องนางทาสก็ออกอากาศ ซึ่งผู้เขียนบทได้ดูผลงานของตนเองพร้อมๆ กับผู้ชมทั่วประเทศ และได้ทำการพิจารณาดูว่าบทละครตอนแรกที่เขียนไป นักแสดงเล่นออกมาอย่างไร เนื้อเรื่องช้าหรือเร็ว

ไป และสามารถนำเสนอเรื่องราวได้สนุกสนานเพียงใด เพื่อที่ผู้เขียนบทจะนำมาปรับปรุงแก้ไข และวางแนวทางในการเขียนบทตอนต่อไป

“ต้องดูละครทุกตอน เพราะละครมันเร่ เราเขียนเองอาจจะมีพลาดบ้าง ก็ต้องดู บางทีนึกได้ตอนดู ตอนเขียนนึกไม่ออก แล้วจะมานึกได้ตอนดูว่าขยายได้อีก ก็เขียนเพิ่มไปโนบท” (รัมภา ภิรมย์ภักดี, สัมภาษณ์ 8 เมษายน 2552)

เมื่อผู้เขียนรับชมละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศไป 2 ตอนและทราบถึงกระแสตอบรับจากผู้ชมอย่างดีในประโยค “แต่ก็มีได้นำพา” ของป๊อว ผู้เขียนบทก็ตัดสินใจที่จะคงคำพูดให้กับตัวละครนี้เพื่อสร้างความซ้ำ ซึ่งถือเป็นข้อดีของการผลิตละครเช่นนี้ที่สามารถปรับปรุงการนำเสนอให้ตอบสนองความต้องการของผู้ชม รวมถึงผู้เขียนบทมีความพึงพอใจที่ตัวนางเอกหลักทั้ง 4 คนสามารถแสดงได้ตรงอารมณ์กับที่ผู้เขียนบทต้องการนำเสนอ ผู้เขียนบทจึงตัดสินใจที่จะให้ตัวนางเอกหลักได้มีการเชือดเฉือนอารมณ์มากขึ้นเพราะเห็นว่านักแสดงสามารถเล่นได้ บทละครในตอนที่ 7 นี้จึงเต็มไปด้วยอารมณ์เกือบจะทั้งตอน

ผู้เขียนบทวางกรอบแนวคิดให้เนื้อหาของบทละครตอนที่ 7 เกี่ยวกับประเด็นที่เย็นต้งห้อง และอีกไม่นานแยมก็ห้องเช่นกัน เมื่อสาโลรู้เรื่องก็แทบกระอัก เกรี้ยวกราดอาละวาดไปต่าง ๆ นานา เป็นการปะทะคารม ของตัวละครเอก ซึ่งในตอนนี้ เนื้อเรื่องไม่ได้ดำเนินไปเท่าใดนัก เพราะผู้เขียนเห็นว่าเป็นอารมณ์ที่ขยายได้ ขยี้ได้ จึงเน้นนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับอารมณ์เสียเป็นส่วนใหญ่

ผู้เขียนบทตัดสินใจเข้ารหัสเหตุการณ์ที่เย็นต้งห้องโดยการให้เย็นแสดงอาการ อาเจียนแพ้ท้อง และให้แยมแพ้ท้องโดยอยากกินของเปรี้ยว ซึ่งเป็นโครงเรื่องเดิมของปี 2536 เนื่องจากผู้เขียนบทพิจารณาแล้วเห็นว่าเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

ผู้เขียนบทส่งบทตอนที่ 7 ครบทั้งตอนในวันที่ 13 มีนาคม 2551 แต่พอมาทบทวนสิ่งที่ตนเขียนไปก็ต้องการที่จะเพิ่มเติมเนื้อหาให้คุณหญิงแยมได้คุยกับเย็นเพื่อเป็นการยืนยันว่าเย็นต้งห้องจริง จึงได้ตัดสินใจเพิ่มบทละครทั้งหมด 4 ฉาก โดยได้ตัดสินใจที่จะแทรกไประหว่างฉากที่ 13 กับฉากที่ 14 ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสาโลหงุดหงิดใจที่ทำให้เย็นแ้งไม่ได้ ผู้เขียนตัดสินใจเพิ่มเนื้อเรื่องเข้าไประหว่างนี้ว่า บุ่งหงุดหงิดใจที่เย็นถูกรังแกจึงเป็นคนไปฟ้องคุณหญิงแยม แต่แยมไม่ตัดสินใจอะไร เมื่อแยมพบกับเย็นจึงได้สอบถามกับเย็นอีกครั้ง และดีใจที่รู้ว่าเย็นท้อง และการที่คุณหญิงแยมรู้เรื่องที่สาโลทำร้ายเย็นก็เป็นการทำให้เย็นอยู่แต่ที่เรือนใหญ่ พวกเขาจะหาวิธีการเย็นยากเพิ่มขึ้น เป็นการเพิ่มสีสันให้กับเรื่อง ซึ่งบทละครตอนที่ 13/1 – 13/4 ที่ผู้เขียนบทได้ทำการเพิ่มเข้าไปในภายหลัง คือ

ฉาก 13/1 คริว ต่อเนื่อง

ตัวละคร ไบ, บุ่ง, บ่าวอื่นๆ (ในคริว)

บุ่ง ทำไมยายฟักถึงไม่ไปฟ้องคุณหญิง

ไบ เขาไม่ได้ชี้ฟ้องเหมือนเอ็งนี่

บุ่ง (พยักเพยิดกับตัวเอง) เห็นจะจริง

-บุ่งลุกขึ้น ขยับแข้งขยับขา

ไบ นั่นเอ็งจะทำอะไรวะ บุ่ง

บุ่ง ไปฟ้องคุณหญิง

ไบ เอ๊ย..แล้วมันเรื่องอะไรของเอ็ง

บุ่ง ก็แม่บอกว่าฉันชี้ฟ้องไง..คนชี้ฟ้อง มันก็ต้องคอยฟ้อง (หันมาเรียกพวก

ทาส)

ไปไว้ย! บุ่งเล็กๆ

-บุ่งออกเดินนำ พวกทาสในคริวตาม

ไบ เดียว! ขนไปกันหมด แล้วใครจะช่วยกูทำกับข้าว แน่ะ! ไม่มีใครฟังสักคน (อะอะโวยวายไป)

ฉาก 13/2 บนเรือน ต่อเนื่อง

ตัวละคร แยม, บุ่ง, บ่าวอื่นๆ

-ขึ้นภาพแยมกำลังเดินมาดูบ่าวสลักขิง

แยม (หยิบมาอันหนึ่ง) นี่ของใคร

บ่าว-- ของบ่าวเองเจ้าคะ

แยม ข้าดูไม่ออกเลยว่า มันเป็นรูปอะไร

-แยมชะงัก...แทนสายตาบุ่งนำหน้าทุกคนคลานเข้ามา

แยม ยกโขงกันมาจะทำอะไรซ้ำรี บุ่ง!

บุ่ง เปล่าเจ้าคะ

แยม ก็ข้าเห็นอยู่ี่ ยังจะเปล่าอีก

บุ่ง คุณสาลีเจ้าคะ คุณสาลีกับน้องแอบ แล้วก็น้องรักยม ไปช่วยกันกลุ่มรวมทำ ร้ายแม่เย็นเจ้าคะ

-แยมเดินมานั่ง สีหน้ายังปกติ

บุ่ง ยังดีนะเจ้าคะที่ตอนหลังได้ยายฟักไปช่วย..แล้วบ่าวก็ช่วยตะโกนด้วย

-แย้มหยิบพัดมาโบกเบาๆ

บ๊อง บ่าวตะโกนว่าคุณหญิงมาๆ เจ้าค่ะ
 แย้ม จบหรือยัง
 บ๊อง จบแล้วเจ้าค่ะ
 แย้ม จบแล้วพวกเอ็งก็ชนกันลงไปได้
 บ๊อง คุณหญิงไม่ว่าอะไรหรือเจ้าค่ะ
 แย้ม ไหน..นั่งบ๊อง เอ็งจะให้ข้าว่าอะไร..หรือจะให้ยกโทษของอย่างพวกเอ็งไป
 เรือนแม่ สาลี่
 บ๊อง เปล่าเจ้าค่ะ
 แย้ม เปล่าก็ไปทำงานของพวกเอ็งได้แล้ว นั่งนั่งเลงโต!
 บ๊อง เจ้าค่ะ

-บ๊องยกพรรคพวกลงไป

-แย้มถอนใจเบาๆ สีหน้าใคร่ครวญครุ่นคิด

ฉาก 13/3 คริว ต่อเนื่อง

ตัวละคร เย็น, พัก, บ๊อง, โบ, บ่าวอื่นๆ

-ขึ้นภาพโบหิ้วระชะชอบอกชอบใจ ขณะที่บ๊องนั่งมองแข็งๆ

บ๊อง หัวเราะอะไรแม่
 โบ หัวเราะเยาะมึงนะซี..นั่งเจ้ากรรมสาระแน!

-ภาพบ๊องผุดลุกขึ้นทันทีทันใด+เบิ่งตามอง

-โบ+บ่าวอื่น พลอยหันไปมองด้วย

-แทนสายตาพัก+เย็นเดินผ่านไป

-ภาพทุกคนมองตามเป็นตาเดียว

บ๊อง ไปกันแล้ว..ยายพักต้องพาแม่เย็นไปฟ้องคุณหญิงแน่ๆ ชำนิ๊กแล้วว่ายังไง
 ก็ต้องฟ้อง!

ฉาก 13/4 บนเรือน ต่อเนื่อง

ตัวละคร เย็น, แย้ม, พัก, บ่าวอื่นๆ

-ขึ้นภาพเย็น+พัก คลานเข้ามาหาแย้ม

แย้ม เย็น..เอ็งท้องจริงรี
 เย็น เจ้าค่ะ เลือดบ่าวไม่มา 2 เดือนแล้ว

- แยม ต้องให้ได้อย่างนี้ซิ ข้าตีใจเป็นที่สุด ท่านเจ้าคุณท่านก็ต้องปล้ำใจที่สุด
ด้วย
- เย็นก้มหน้าลง
- แยม เย็น..เอ็งไปนอนพักเสีย..
- เย็น เข้าใจเจ้าคะ
- เย็นคลานออกไป แยมพัก+มองตาม
- แยม (หันกลับมา) พัก!
- พัก เจ้าคะ
- แยม ได้ยินมาว่า เดี่ยวนี้เอ็งก็ร้อ่านเป็นนักเลงโตกับเขาเหมือนกัน
- พักสะดุ้ง+เงยหน้ามองแยม
- แยม เกิดอะไรขึ้น (ก้มมองเขม็ง)
- พัก อะไรหรือเจ้าคะ (ทำตาซี้อ)
- แยม ก็เอ็งไปทำอะไรมาล่ะ
- พัก เปล่านี่เจ้าคะ
- แยม พัก!
- พักหน้าเหวๆ
- พัก ใครมาเรียนคุณหญิงหรือเจ้าคะ
- แยม ข้าเสียใจนะที่เอ็งมีอะไร ทำทำไมไม่บอกข้า!
- พักก้มหน้าลง
- แยม ข้ารู้ว่าเอ็งกับเย็นไม่ยอมให้ข้าร้อนหูร้อนใจ..จะตัดสินใจอะไรไปก็ลำบาก..
เพราะท่านก็รักแม่สาละอู่มากเหมือนกัน
- พัก เจ้าคะ
- แยม ทางที่ดี อย่าให้เย็นกลับไปี่เรือนเอ็งอีก..อยู่ในสายตาข้า พวกนั้นจะมา
ทำอะไรไม่ได้
- พัก บ่าวก็คิดอย่างนั้นเจ้าคะ
- แยมถอนใจ แล้วขยับตัว
- แยม ข้าจะไปพบคุณพี่ยิ้มสักหน่อย..เอ็งคอยคุ้มกันให้ดีล่ะ..
- พัก เจ้าคะ

เห็นได้ชัดเจนว่า ผู้เขียนบทมีกระบวนการตัดสินใจเพิ่มอีกครั้งหลังจากได้ทบทวน
บทละครทั้งหมดแล้ว ถือเป็น การตัดสินใจที่ช่วยให้เกิดความสมบูรณ์มากที่สุดในการนำเสนอ

เข้ารหัสบทละครโทรทัศน์เรื่อง

นางทาส ตอนที่ 7 แบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental) เพราะมีการตัดสินใจเขียนบทละครเสร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง และต่อมา ผู้เขียนคิดเนื้อหาบางอย่างออกจึงได้มีการตัดสินใจเพิ่มเติมเนื้อหาเข้าไปอีกครั้งหนึ่งเพื่อความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่อง

ตอนที่ 8

เมื่อเขียนบทละครตอนที่ 7 เสร็จสิ้น ผู้เขียนบทก็ได้แบ่งเวลาไปเขียนบทละครจักรวงศ์ที่รับงานไว้ จึงได้ดูละครนางทาสที่ออกอากาศวันจันทร์-อังคารที่ 17-18 มีนาคมอีกครั้งก่อนจะทำการเขียนบทละครตอนที่ 8 โดยผู้เขียนบทเขียนบทเสร็จสิ้นทั้งตอนในวันที่ 20 มีนาคม 2551

เนื้อหาในตอนนี้ ผู้เขียนบทวางกรอบแนวคิดเพียงคร่าวๆว่าจะนำเสนอเรื่องการตั้งท้องของแยมกับเย็น และเมื่อทั้งสองท้องแก่ ท่านเจ้าคุณฯต้องไปราชการที่หัวเมือง ซึ่งผู้เขียนบทได้เริ่มเขียนโดยไม่ต้องอ่านบททบทวนบทเก่าๆที่เขียนไปแล้วเนื่องจากจำเนื้อเรื่องได้ และเขียนแบบไม่ได้ร่างทริทเมนต์ก่อนเหมือนเช่นเคย

ผู้เขียนได้นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการแพ้ท้องของเย็นและแยมที่แตกต่างกัน และเนื่องจากผู้เขียนบทเห็นว่า ละครออกอากาศไปแล้ว 4 ตอน แต่เนื้อละครยังอยู่ในบทละครตอนที่ 4 คือ ยังมีบทเหลืออยู่ จึงคิดว่าทีมงานมีเวลาพอในการถ่ายละครตอนที่ 5-6-7 ตามบทที่ได้ส่งไป ผู้เขียนบทเลยตัดสินใจให้ละครได้เปลี่ยนบรรยากาศของเรื่องบ้าง จึงเขียนสถานการณ์ให้คุณหญิงแยมพาคุณหญิงยิ้มไปเที่ยวในเมือง ไปกินน้ำมะเน็ด เป็นการกำหนดฉากใหม่ที่ยังไม่เคยนำเสนอเพิ่มเข้าไป

นอกจากนี้ เมื่อผู้เขียนเชื่อมโยงให้ตัวละครพระยาอภัยภรณ์ฤทธิ และพระยาสิทธิโยธินมาเจอกันจึงตัดสินใจแทรกเกร็ดประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการเลิกทาส และเชื่อมโยงเรื่องให้พระยาสิทธิโยธินแจ้งว่าต้องไปปราบกบฏที่หัวเมืองหนองคาย ต้องจำจากเมียที่ท้องแก่ทั้งสองคนไปปฏิบัติราชการ และเมื่อท่านเจ้าคุณเดินทางไปแล้ว ผู้เขียนบทก็ตัดสินใจปิดเรื่องด้วยการเปิดตัวหมอดำแยมที่จะมาทำคลอดให้คุณหญิงแยมกับเย็นเพื่อเป็นการปูเรื่องให้คนดูคอยติดตามดูการคลอดลูกของคนทั้งสอง รวมถึงการสลับสับเปลี่ยนลูกของเย็นในตอนหน้า และได้ตัดสินใจปูเรื่องราวเรื่องเย็นมีชู้ โดยให้เย็นมาเยี่ยมน้อง และบุญมีแอบเห็นทั้งสองคนกอดกัน ซึ่งทำให้บุญมีมั่นใจว่าเย็นมีชู้ และต้องการจับให้ได้คาหนังคาเขา

ผู้เขียนบทส่งบททีละครึ่งตอนไปให้กับทีมงานผลิต ซึ่งเมื่อเขียนจบตอนก็ได้

กลับมาทวนอ่านบททั้งตอนเพื่อตรวจสอบความแน่ใจ ซึ่งในตอนนี้ ผู้เขียนบทมีความพอใจต่อบทที่เขียนไปแล้วจึงไม่ได้ทำการแก้ไขแต่ประการใด ซึ่งกระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครโทรทัศน์เรื่องนางทาส ตอนที่ 8 นี้ ผู้เขียนบทใช้เทคนิคในการเขียนแบบมีอารมณ์ร่วมกับตัวละครตามที่ตนถนัด อีกทั้งยังมีข้อจำกัดด้านเวลา จึงถือว่า ผู้เขียนบทมีกระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครแบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

ตอนที่ 9

หลังจากเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 8 ส่งไป ผู้เขียนบทได้รับแจ้งจากทางผู้จัดว่าทางทีมงานไม่สามารถสร้างฉากร้านค้าจำลองตามที่ผู้เขียนบทต้องการได้เนื่องจากมีระยะเวลาในการเตรียมงานน้อยมาก ผู้เขียนบทจึงตัดสินใจว่าจะไม่มีการเพิ่มฉากที่ต้องสร้างเพิ่มอีก และเนื่องจากทีมงานต้องการบทให้ได้มากที่สุดก่อนช่วงสงกรานต์ที่มักจะจัดคิวนักแสดงลำบาก ผู้เขียนบทจึงรีบเขียนบทละคร และได้เขียนจบตอนเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2551 ซึ่งถือว่าเป็นการเขียนที่ค่อนข้างเร็ว

“ถ้ามันแบบเร็วๆ เร่งอย่างนี้ ทำไป ออกไป บางทีวันหนึ่งได้เกือบตอน..ตอนยาวนะ อย่างน้อยต้องครึ่งตอน... 2 วันต้องได้ตอนหนึ่งเพราะละคร 2 ชั่วโมง” (รัมภา ภิรมย์ภักดี, สัมภาษณ์ 29 กรกฎาคม 2551)

ผู้เขียนบทเริ่มเขียนบทละครตอนที่ 9 โดยดำเนินเรื่องต่อจากตอนที่แล้วที่ได้ทิ้งเรื่องไว้ว่า เมื่อเย็นท้องแก่ใกล้คลอด พักได้หาหมอตาย “ผาด” มารอทำคลอดให้เย็น และคุณหญิงแยม ตอนที่ 10 นี้ผู้เขียนบทมีภาพในใจอยู่แล้วว่าจะเล่าเรื่องการคลอดลูกของเย็น และคุณหญิงแยม โดยได้ตัดสินใจโครงเรื่องเดิมตามบทประพันธ์ คือ เย็นเจ็บท้องข้ามวันข้ามคืนกว่าจะคลอด และผู้เขียนบทได้ตัดสินใจนำเสนอเกร็ดความเชื่อต่างๆของคนโบราณเกี่ยวกับการคลอดลูกลงไปด้วย

เมื่อเข้าสู่เนื้อเรื่องสำคัญตามบทประพันธ์ นั่นคือ คุณหญิงแยมคลอดลูกตาย และมีการสับเปลี่ยนลูกของเย็นไปเป็นลูกของแยม ผู้เขียนบทตัดสินใจให้พักเป็นผู้เสนอความคิดในการสับเปลี่ยนเด็ก เนื่องจากพักเป็นตัวละครที่มีอายุ มีประสบการณ์ ผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก จึงมองออกว่าแยมจะต้องแยหากเย็นเป็นเพียงผู้เดียวที่มีทายาทสืบสกุลให้ท่านเจ้าคุณได้ อีกทั้งพักยังมีความใกล้ชิดทั้งแยมและเย็น สามารถเป็นคนกลางระหว่างทั้งสองได้ดีที่สุด ซึ่งผู้เขียนบทตัดสินใจให้เย็นยินยอมด้วยเหตุผลที่ว่าเย็นจงรักภักดีต่อคุณหญิง จึงยอม

ในตอนนี้ 9 นี้ เป็นช่วงเวลาที่พระยาสิทธิโยธินไปออกรบ ผู้เขียนบทตัดสินใจที่จะ

กล่าวถึงตัวพระยาสิทธิโยธินโดยใช้วิธีตัดสลับกับช่วงเวลาที่ยืนอยู่ไฟหลังจากคลอตุล และตัดสินใจจบตอนที่ 9 นี้ด้วยพิธีแม่ซื้อรับขวัญ "แดง" ลูกสาวของเย็นที่ทุกคนรับรู้ว่าเป็นลูกของคุณหญิงแย้ม

จะเห็นได้ว่า การเข้ารหัสบทของทั้งตอนนี้ ผู้เขียนก็มีกระบวนการตัดสินใจในการสร้างสรรค์การแสดงออก และคำพูดไปพร้อมๆ กับตัวละคร ไม่มีการวางแผนล่วงหน้าแต่ประการใด ถือเป็นวิธีการตัดสินใจแบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

ตอนที่ 10

หลังจากส่งบทละครตอนที่ 9 แล้ว ผู้เขียนบทได้สลับเปลี่ยนไปเขียนบทละครจักร วงศ์อีกเรื่องที่รับงานไว้ และได้กลับมาเขียนบทเรื่องนางทาสตอนที่ 10 หลังจากรับชมละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศในวันจันทร์ – อังคารที่ 24 – 25 มีนาคม 2551 และเขียนบทเสร็จสิ้นในวันที่ 31 มีนาคม 2551

ผู้เขียนมีการทำงานในตอนนี้อยู่เหมือนกับการเขียนตอนที่ผ่านๆ มา คือไม่ได้มีการทำทรีทเมนต์ล่วงหน้า เป็นการเล่าเรื่องราวต่อจากตอนที่แล้ว โดยผู้เขียนตัดสินใจนำเสนอเรื่องราวต่อจากเย็นคลอตุล สถานการณ์เกี่ยวกับท่านเจ้าคุณเดินทางกลับบ้าน เย็นเฝ้าตุลกรักอยู่ห่างๆ อย่างเศร้าใจ

ผู้เขียนบทตัดสินใจเปิดเรื่อง โดยหยิบเหตุการณ์มายักให้ ผาด หมอตำแยไปจุดรูปสาบานว่าจะไม่แพร่พรายเรื่องการสลับเปลี่ยนตัวลูกของเย็นให้กับคุณหญิงแย้มให้ใครรู้ เหมือนกับที่มีในละครปี 2536 มานำเสนอ แต่ปรับเปลี่ยนคำพูดให้ออกมาในรูปแบบของตนเอง

และเมื่อวันเวลาผ่านไปเจ้าคุณเดินทางกลับบ้าน เสียชีวิตที่รู้ว่าลูกชายตาย แต่ก็มีความสุขที่สุดในที่สุดตนเองได้มีลูกเสียที่ เจ้าคุณได้จัดพิธีทำขวัญเดือนโดยผู้เขียนตัดสินใจให้ทำตามพิธีเดิมที่เคยทำไว้ในละครนางทาสปี 2536 โดยไม่ได้ใส่รายละเอียดเพิ่มเติมแต่อย่างใด เนื่องจากละครต้องรีบถ่ายทำเพื่อนำไปออกอากาศ ผู้เขียนจึงมีเวลาน้อยในการรวบรวมข้อมูล แต่ผู้เขียนพิจารณาแล้วว่าของเดิมที่มีการหาข้อมูลเกี่ยวกับพิธีนี้ดีแล้ว จึงได้กำหนดให้ดังมาใช้ได้เลย โดยอ้างอิงไปว่า "ภาพงานทำขวัญหนูแดง (ตาม D.V.D. แผ่น 3)"

นอกจากนี้ผู้เขียนบทยังมุ่งนำเสนอถึงอารมณ์เศร้าของเย็นที่ต้องจำพราวจากลูก โดยนำเสนอในหลายรูปแบบ ซึ่งในการนำเสนออารมณ์ของเย็นนี้ ผู้เขียนบทกล่าวว่าตนเองเข้าถึงความรู้สึกรักลูกของเย็นเป็นอย่างดี เนื่องจากตนเองเป็นแม่คนเช่นกัน ความรักเย็นที่มีต่อหนูแดง

จึงเป็นสิ่งที่ผู้เขียนบทเขียนมาจากความรู้สึกอย่างแท้จริง เป็นการตัดสินใจเขียนบทในขณะนั้น โดยที่ผู้เขียนบทไม่ได้มีการวางแผนล่วงหน้า แต่กลับมาจากความรู้สึก และประสบการณ์ของตนเอง

บทละครตอนนี้ยังได้มีการเปิดตัวพุ่ม พี่เลี้ยงหนูแดง ซึ่งผู้เขียนบทตัดสินใจวางตัวละครพุ่มให้เป็นที่เลี้ยงที่นิสัยไม่ดี ช่วงพุดประจบเอาใจเจ้านาย ให้เห็นว่าตนเป็นคนดี รักแดง แต่จริงๆ แล้วพุ่มเป็นคนขี้เกียจ และมีนิสัยขี้ขโมย

ผู้เขียนบทตัดสินใจแทรกเกร็ดประวัติศาสตร์เกี่ยวกับความเจริญทางการทหารที่มีอุปกรณ์ในการรบทันสมัย โดยถ่ายทอดผ่านการพูดคุยของพระยาสิทธิโยธินกับพระยาอัยรณฤทธิ์ ผู้เขียนบทตัดสินใจให้บทละครตอนที่ 10 นี้มีการจบเรื่องที่ยืนมาหาเย็นเพื่อขออัฐไปรักษาพ่อ แต่เย็นไม่มีจึงต้องจำยอมถอดสร้อยคอที่ท่านเจ้าคุณให้พี่ชายไป ซึ่งบุญมีมาเห็นเข้าพอดี

ผู้เขียนบททำการทบทวนบททั้งหมดก่อนส่งให้ทีมงานผลิต แต่เมื่ออ่านทวนอีกครั้งก็ได้ตัดสินใจเพิ่มเนื้อหาเพื่อเป็นการคั่นฉากเพื่อทิ้งระยะเวลาให้เห็นว่าแดงได้เติบโตได้ระยะหนึ่งก่อนที่ท่านเจ้าคุณจะกลับมาบ้าน โดยผู้เขียนบทตัดสินใจเพิ่มฉากคั่นเข้าไปต่อจากฉากที่ 8 โดยตัดสินใจนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อของคนโบราณเกี่ยวกับเด็กแรกเกิด เป็นฉากที่ 8/1 แทรกเข้าไป ดังนี้

ฉาก 8/1 หน้าห้องแยม

ตัวละคร พัก , ละออ / แยม , แแดง

- ขึ้นภาพแยมกำลังให้นมแดง

- รับภาพหน้าห้อง พักกำลังบดอย่างหนึ่ง โดยละออเข้ามาชะโงกมองอย่างสนใจ

ละออ ทำอะไรละ ยาย!

พัก บดยาให้คุณหนู

ละออ ยาอะไรนะ

พัก เด็กคลอดใหม่ๆ เขายังไม่ให้กินอะไร ... ให้กินแต่ขี้แมงสาบ

ละออ (สะดุ้ง) คุณหนูกินขี้แมงสาบ

พัก ตคนเองคลอดใหม่ๆ ยายก็ทำให้กิน

- ละออทำหน้าผะอืดผะอม

พัก เอาขี้แมงสาบไปเผาไฟ ใส่เกลือนิดหน่อย แล้วละลายด้วยน้ำผึ้ง แล้วเอาชามผ้ายาวจุ่มลงไปให้คุณหนูดูด

ละออ คุณหนูไม่เหม็นหรือยาย... ฉันยังเหม็นเลย

พัก ข้าก็ไม่รู้ ... แต่นั่นมันเป็นยาถ่าย ใช้ขี้ขี้เทา ... ขี้เทาไม่ใช่ขี้ถ่านนะ... เป็นขี้

เด็กที่อยู่ในท้องตั้งแต่เกิด ถ้ามันไม่ออกเด็กจะไม่สบาย... เขาให้กินกัน 3 วัน...

เมื่อทำการเขียนบทที่ตัดสินใจเพิ่มเข้าไปเสร็จสิ้น ผู้เขียนบทก็ทำการส่งบททั้งหมดให้กับทางทีมงานนำไปพิมพ์ และถ่ายทำเป็นละครโทรทัศน์ต่อไป

ตอนที่ 11

หลังจากเขียนบทละครตอนที่ 10 เสร็จสิ้น ผู้เขียนบทได้แบ่งเวลาไปเขียนบทละครจักรวาลเรื่องเหมือนเช่นเคย ซึ่งเมื่อผู้เขียนบทได้รับชมละครโทรทัศน์เรื่องนางทาสที่ออกอากาศในวันจันทร์-อังคารที่ 31 มีนาคม - 1 เมษายน 2551 แล้วจึงเริ่มทำการเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 11

ผู้เขียนบทไม่ได้ทำทริทเมนต์อีกเช่นเคย เพียงแค่กำหนดความคิดในการนำเสนอว่าจะนำเสนอเนื้อเรื่องต่อเนื่องจากตอนที่แล้ว คือเข้าสู่เนื้อเรื่องเจ้าคุณเชื่อว่าเย็นมีซู่จึงลงโทษให้โบยตี และถอดกลับไปเป็นทาสเช่นเดิม ซึ่งผู้เขียนได้ลงมือเขียน และมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครตามเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น

ผู้เขียนบทตัดสินใจเรื่องให้สาลีเริ่มเข้าบ่อน ติดการพนัน โดยมีสาเหตุจากการที่ถูกท่านเจ้าคุณทอดทิ้ง

ผู้เขียนบททำการเขียนบทและส่งให้ทีมงานผลิตทีละครั้งตอน และส่งบทครบทั้งตอนในวันที่ 6 เมษายน 2551 ซึ่งเมื่อเขียนจบทั้งบทได้มีการทบทวนเนื้อหาอีกครั้ง ถือว่าผู้เขียนบทใช้กระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 11 แบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

ตอนที่ 12

ผู้เขียนบทเขียนบทละครตอนที่ 12 นี้ต่อจากการเขียนบทละครตอนที่ 11 เลย เนื่องจากใกล้จะถึงวันหยุดเทศกาลสงกรานต์ ทางธุรกิจกองถ่ายได้โทรศัพท์มาขอให้ผู้เขียนบทรีบส่งบทไปให้ เนื่องจากนักแสดงบางคนติดคิวการทำงานส่วนตัวในช่วงสงกรานต์ ซึ่งหากได้บทก่อนก็จะสามารถถ่ายทำไว้ก่อน ผู้เขียนบทจึงได้เริ่มเขียนบทละครต่อเลย ซึ่งเนื้อหาส่วนมากในตอนนี้จะเกี่ยวกับอารมณ์ความรักระหว่างแม่-ลูกของเย็น ซึ่งผู้เขียนบทสามารถถ่ายทอดออกมาได้อย่างเต็มที่เนื่องจากตนเองเป็นแม่คน แล้วรู้ว่าความรักที่แม่มีต่อลูกนั้นมากมายเพียงใด

นอกจากนี้ ผู้เขียนบทยังได้ตัดสินใจเล่าเรื่องของสาลีต่อไปว่าท่านเจ้าคุณฯจับได้ว่าสาลีไปบ่อนแก้วไปมาจึงได้สั่งห้ามเด็ดขาด

ผู้เขียนบทตัดสินใจดำเนินเรื่องผ่านเวลาไป 2 ปี โดยผู้เขียนตัดสินใจนำเสนอเนื้อเรื่องผ่านเวลาโดยให้แม่สัญญาอยู่กับเย็นว่าจะเลี้ยงดูหนูแดงอย่างดี และตัดสินใจใช้ภาพผ่านเวลา และเมื่อเข้าสู่เนื้อเรื่องอีกครั้งก็เห็นว่าแม่อุ้มหนูแดงที่กลายเป็นเด็ก 2 ขวบแล้ว

ในฉากจบของตอนนี้ ผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นถึงด้านดีของท่านเจ้าคุณบ้างจึงตัดสินใจเขียนเรื่องของท่านเจ้าคุณมองการณ์ไกล อยากให้ละอองมีความรู้ติดตัว จึงคิดส่งละอองไปเรียนหนังสือ เมื่อหลุดพ้นจากการเป็นทาสจะได้มีความรู้ติดตัว ซึ่งนอกจากจะเป็นการแสดงถึงข้อดีของท่านเจ้าคุณแล้ว ผู้เขียนบทยังตัดสินใจเขียนฉากนี้ให้ซับซ้อนโดยให้ทาสทุกคนตกใจ เนื่องจากไม่รู้ว่าการเรียนหนังสือคืออะไร นึกว่าท่านเจ้าคุณส่งละอองไปทำโทษ

ผู้เขียนบทเขียนบทละครตอนที่ 12 เสร็จสิ้นวันที่ 8 เมษายน 2551 ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทำเพียง 2 วันเท่านั้น ซึ่งถือว่าเป็นการเขียนที่เร็วมาก ผู้เขียนกล่าวว่าตนเองไม่รู้ลึกเครียดเพราะเนื้อหาตอนนี้เน้นไปที่อารมณ์ความรักลูกของเย็น ซึ่งตนเองถนัดมาก และผู้เขียนมีประสบการณ์ทำงานเขียนบทละครไปในขณะที่ละครต้องออกอากาศไปมากกว่า 20 ปีจึงไม่เกิดความกดดัน สามารถผลิตบทขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวถึงวิธีการเขียนบทละครของตัวเองว่า

“เวลาเขียน เหมือนเข้าไปอยู่ในเรื่อง จะเหนื่อย เพราะอยากให้คนดูสนุกเราต้องรู้สึกด้วยตัวเอง อย่างเวลาเขียนเกี่ยวกับแม่-ลูกก็จะร้องไห้...มีอารมณ์ขณะนั้น เหมือนเราต้องรู้สึกไปด้วย...เหมือนว่า การทำงาน ไม่ว่าจะงานอะไร เราต้องรับผิดชอบ ทำทุกอย่างให้ดีที่สุด งานเขียนบทเป็นงานใช้อารมณ์ เราต้องรู้สึกไปด้วย เป็นเรื่องอารมณ์แท้ๆ แล้วพอจบก็คือจบ ไม่เอาตัวเองเข้าไปตลอด ต้องดึงตัวเองออกมา แล้วใช้ชีวิตปกติ” (รัมภา ภิรมย์ภักดี, สัมภาษณ์ 8 เมษายน 2552)

จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนบทมีการเขียนเฉลี่ยบทให้ตัวละครเอกแต่ละตัวตามความเหมาะสมที่เนื้อเรื่องดำเนินไป เป็นการตัดสินใจเข้ารหัสตามแต่ที่ตัวเองต้องการให้เนื้อเรื่องเป็นอย่างไร ถือเป็นตัดสินใจที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เป็นกระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครตอนที่ 12 แบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

ตอนที่ 13

ผู้เขียนบทเริ่มเขียนตอนที่ 13 ในช่วงเวลาก่อนวันสงกรานต์ เนื่องจากต้องการใช้เวลาในช่วงวันหยุดกับครอบครัว ดังนั้นจึงได้รับเขียนบทละครโทรทัศน์และส่งบทละครครบทั้งตอนในวันที่ 13 เมษายน 2551 ซึ่งผู้เขียนบทไม่ได้มีการทำทริทเมนต์ของตอนนี้อีกเช่นเคย แต่มีกรอบความคิดในใจว่าในตอนนี้ต้องการนำเสนอเรื่องราวสร้อยข้อเท้าของแดงหาย ซึ่งทำให้เย็นถูกเขียนตีอีกครั้ง

ผู้เขียนบทตัดสินใจเปิดเรื่องในประเด็นเดิมที่ค้างไว้ตรงที่ท่านเจ้าคุณต้องการให้ละอองไปเรียนหนังสือโดยได้อธิบายถึงการเลิกทาส ซึ่งผู้เขียนร้อยเรื่องโดยการเขียนให้ทาสแต่ละคนแสดงความรู้สึกต่อการเลิกทาสที่แตกต่างกันไป และเมื่อถึงวันเกิดหนูแดงอายุ 2 ขวบ คุณหญิงยิ้มจึงมอบสร้อยข้อเท้าให้หนูแดงเป็นของขวัญ ซึ่งผู้เขียนบทตัดสินใจคงโครงเรื่องเดิมให้พุ่มเป็นผู้ขโมยสร้อยข้อเท้าไปและโยนความผิดให้เย็น เย็นจึงถูกโบยอีกครั้ง และผู้เขียนได้ตัดสินใจให้ยิ้มเป็นคนช่วยเย็นไว้ตามบทประพันธ์

ผู้เขียนบทตัดสินใจเล่าขยายความเพิ่ม ให้ยิ้มรู้ความจริงว่าแท้จริงแล้วพุ่มคือคนที่ขโมยสร้อยข้อเท้าหนูแดงไปแล้วโยนความผิดให้กับเย็น ซึ่งผู้เขียนได้ตัดสินใจให้ยิ้มไล่พุ่มออกและเพิ่มตอนให้คนดูสะใจเมื่อพุ่มถูกรรรมตามสนองโดยถูกทาสในครัวไล่ขว้างปาของใส่

ผู้เขียนตัดสินใจเล่าเรื่องผ่านเวลาไปอีก 3 ปี ซึ่งทำให้เนื้อเรื่องพัฒนาไปได้มาก โดยทำให้ละอองโตขึ้นเป็นสาว และหนูแดงโตขึ้นเป็นเด็กอายุ 5 ขวบ ซึ่งสามารถพูดและแสดงได้มากขึ้นกว่าเดิม และมีนมเป็นพี่เลี้ยงคนใหม่แทนพุ่ม นอกจากนี้ผู้เขียนได้ตัดสินใจเปิดตัวทับว่าเป็นผู้ช่วยคนใหม่ของเจ้าคุณฯ ซึ่งเลือกที่จะใช้โครงเรื่องเดิมคือให้หนูแดงถูกชะตาทับตั้งแต่ได้รู้จักกัน แต่ทับรู้สึกชอบพอละอองตั้งแต่แรกเห็น ซึ่งผู้เขียนตัดสินใจจบเรื่องราวของตอนที่ 13 นี้ตรงความสนิทสนมของหนูแดงกับทับ โดยให้ทับเป็นผู้สอนหนูแดงว่ายน้ำ

จะเห็นได้ว่า ในตอนที่ 13 นี้ตัวละครอย่างหนูแดง และละอองมีพัฒนาการมากขึ้น ซึ่งเมื่อมีการเปิดตัวทับในฉากนี้ ผู้เขียนบทก็ตัดสินใจวางตัวให้ทับเป็นหนุ่มน้อยที่สุภาพ ไม่ใช่คนเจ้าชู้อย่างพระยาสิทธิโยธิน ซึ่งเป็นการตัดสินใจวางตัวละครตั้งแต่ทราบตัวนักแสดง แต่การกระทำหรือการแสดงออกของทับผู้เขียนจะทำการตัดสินใจให้ทับในขณะที่กำลังเขียน ซึ่งถือว่า ผู้เขียนมีกระบวนการตัดสินใจแบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

ตอนที่ 14

ผู้เขียนบทรับชมละครโทรทัศน์ในวันจันทร์-อังคารที่ 14 -15 เมษายน 2551 ก่อน

จะทำการเริ่มเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 14 โดยได้นำเสนอเนื้อหาต่อเนื่องจากตอนที่แล้ว โดยผู้เขียนบทตัดสินใจเปิดเรื่องที่แย้มไม่ค่อยพอใจนักที่หนูแดงสนิทสนมกับทับ และจากการว่ายนํ้ากับทับจึงทำให้หนูแดงสนุก มีความอยากเล่นนํ้าอยู่ตลอดเวลา ผู้เขียนบทตัดสินใจให้เย็นได้พบเจอกับลูกโดยให้แดงวิ่งไปที่นํ้าและเย็นเข้ามาทอดแหมไว้เพราะกลัวแดงเป็นอันตราย ซึ่งผู้เขียนสามารถถ่ายทอดอารมณ์ของคนเป็นแม่ให้คนดูตื่นต้นได้เป็นอย่างดี

จากนั้นผู้เขียนบทได้นำเสนอก่อนเหตุการณ์ที่บุญมีทะเลาะกับสาลี ซึ่งตัดสินใจกำหนดให้บุญมีถูกทำร้ายร่างกายอย่างหนัก ซึ่งเป็นตัวบีบคั้นให้บุญมีไปฟ้องท่านเจ้าคุณว่าสาลียังไปบ่อนถั่วโปอยู่ ซึ่งผู้เขียนตัดสินใจเลือกใช้เกร็ดประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการเสียดินแดงให้ฝรั่งเศสมาเป็นเรื่องคั่นระหว่างให้คนดูลุ้นว่าบุญมีจะสามารถเจอเจ้าคุณและฟ้องเรื่องสาลีได้หรือไม่

ผู้เขียนตัดสินใจให้เจ้าคุณลงโทษสาลีด้วยการยึดของคืน และตัดเงินรายเดือน ทำให้สาลีเจ็บใจและพาลเกลียดแย้ม,เย็นที่เป็นต้นเหตุให้ท่านเจ้าคุณไม่เหลียวแลตน ตนถึงต้องเข้าบ่อนพนัน

ผู้เขียนบทตัดสินใจให้สาลีได้แก้แค้นเย็นโดยเขียนให้หนูแดงหนีแม่หนีไปเล่นนํ้าเพียงลำพังและเกิดจมนํ้า เย็นเห็นเข้าจึงรีบว่ายนํ้าเข้าไปช่วย สาลีจึงได้โอกาสฟ้องเรื่องนี้กับเจ้าคุณให้ลงโทษเย็น โดยกล่าวหาว่าเป็นรังแกหนูแดงเพราะผูกใจเจ็บที่ถูกท่านเจ้าคุณเขียน ผู้เขียนบทตัดสินใจจบตอนไว้ที่คำพูดของท่านเจ้าคุณที่ดำเินว่า "ไม่ต้องมาห่วงมารักลูกข้า มันไม่ใช่แม่ของหนูแดง" ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นความโกรธ,เกลียดเย็นของท่านเจ้าคุณ ถึงอารมณ์ของท่านเจ้าคุณ คือรักมาก ก็แค้นมากนั่นเอง

ผู้เขียนบทเขียนบทละครตอนที่ 14 นี้เสร็จสิ้นในวันที่ 19 เมษายน 2551 ซึ่งไม่พบกับอุปสรรคใดๆในการเขียน รวมถึงเมื่อมีการอ่านบทแก้ไขอีกครั้งก็ไม่ได้ต้องการจะเพิ่มเติมอะไร

ตอนที่ 15

ผู้เขียนบทได้เริ่มเขียนบทละครตอนที่ 15 หลังจากเขียนบทละครโทรทัศน์ละครจักรวงศ์ที่รับผิดชอบอยู่อีกเรื่องเสร็จสิ้น โดยผู้เขียนได้นำเสนอเนื้อหาต่อจากตอนที่แล้ว โดยตัดสินใจเปิดเรื่องที่เย็นถูกท่านเจ้าคุณลงโทษให้ทำงานหนัก หนูแดงรู้เข้าก็ส่งสารจึ่งนํ้าลอยดอกมะลิไปให้เย็นกิน ซึ่งเป็นการตั้งให้ตัวละครเย็นและหนูแดงได้พบกันอีกครั้ง โดยผู้เขียนบทตัดสินใจถ่ายทอดฉากนี้ให้เห็นถึงความตื่นต้นใจของเย็นได้ใกล้ชิดลูกอีกครั้ง

ผู้เขียนบทตัดสินใจให้หนูแดงเป็นคนยอมรับสารภาพกับท่านเจ้าคุณว่าหนีไปเล่นน้ำเอง และเย็นเป็นคนที่ยังไปช่วยจริง ถือเป็นการคลี่คลายความทุกข์ให้กับเย็นและแก้ไขปมที่สาละสลวยให้ไฟเย็นเพื่อต้องการให้แยมยอมรับปากพูดว่าแท้จริงแล้วเย็นเป็นแม่ของหนูแดงไปได้ จากนั้นผู้เขียนบทตัดสินใจแทรกเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ว่าไทยต้องยอมรับเงื่อนไขของฝรั่งเศส ทุกประการเป็นฉากสั้นๆ เพียงฉากเดียว

ผู้เขียนบทตัดสินใจที่จะให้เรื่องพัฒนามากขึ้นจึงตัดสินใจให้มีการผ่านเวลา โดยตัดสินใจให้หนูแดงรำละครในเพลงง่ายๆในครั้งแรก และเมื่อหนูแดงรำละครในเพลงที่ยากขึ้นอีกครั้ง หนูแดงก็ได้โตขึ้น กลายเป็นสาวน้อยเต็มตัว

ผู้เขียนบทตัดสินใจเปิดตัวคล้ายในตอนนี้เลย โดยตัดสินใจให้คล้ายเป็นญาติของสาละสลวย สาละสลวยไปกราบท่านเจ้าคุณ เป็นเหตุให้คล้ายได้พบกับแดง

ผู้เขียนบทตัดสินใจเชื่อมโยงตัวสาละสลวยและแดง โดยวางเงื่อนไขให้สาละสลวยยังคงแอบเล่นการพนันอยู่เรื่อยๆจนเงินหมด จึงได้โกหกหลอกเงินแดงมาเล่นโดยอ้างว่าจะเอาไปรักษาญาติที่ป่วย ซึ่งเย็นมาเห็นและได้เป็นห่วงลูกเป็นอย่างมาก

เมื่อผู้เขียนบทเขียนบทละครเสร็จจำนวนหนึ่งก็ได้ทำการส่งบทไปให้ทีมงานผลิตถ่ายทำ แต่เมื่อมาอ่านพิจารณาอีกครั้งก็เห็นว่าเหตุการณ์ที่กล่าวถึงประวัติศาสตร์การเสียดินแดนให้ฝรั่งเศสนั้นสั้นเกินไป จึงได้ตัดสินใจเขียนเนื้อเรื่องเพิ่มขยายขึ้นอีก 2 ฉากต่อจากฉากนั้น คือ ฉากที่ 15/1 และ 15/2 ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

ฉาก 15/1 บ้านแยม

ตัวละคร เจ้าคุณ, แยม

- ขึ้นภาพเจ้าคุณสีหน้าเคร่งเครียด

แยม อัจฉนสงสารในหลวงท่านเหลือเกิน

เจ้าคุณ ท่านจำพระทัยต้องสละดินแดนส่วนน้อยเพื่อรักษาดินแดนส่วนใหญ่เอาไว้

แยม คุณพี่ยิ้มเคยเล่าให้อัจฉนฟังว่า...เวลานี้...บรรดาประเทศเพื่อนบ้านของเราต่างก็ตกเป็นเมืองขึ้นของพวกฝรั่งกันหมด...ในหลวงท่านคงไม่ปล่อยให้ประเทศสยามของเราเป็นอย่างนั้น

เจ้าคุณ ...ใช่... แม้แต่คนไทยด้วยท่านยังไม่ทรงยอมให้เป็นทาสกันเอง แล้วเรื่องอะไรท่านจะทรงยอมให้เป็นทาสพวกฝรั่ง

ฉาก 51/2 คร้ว

ตัวละคร เย็น, พัก, ไบ, บุ่ง, ละออ, ชุบ, ผิว, บ่าวชายหญิงทั้งหลาย

-ภาพทุกคนต่างดูสลดหดหู่กับข่าวเสียดินแดน.. กล้องแพนสีหน้าแต่ละคน

-ในที่สุด บุ่ง ลุกขึ้นยืนอย่างองอาจ

บุ่ง ฉันจะไปสมัครรบกับพวกฝรั่ง

ไบ ตัวเอ็งนะเอาให้รอดก่อน----- นิ่งบุ่ง หน้อย จะไปรบกับฝรั่ง

พัก ถ้าบึ่งบึ่งไป ฉันก็จะไปด้วย

-ทุกคนสะดุ้งเฮือก หันมาทางพักซึ่งลุกพรวดขึ้นมา

เย็น ไหวหรือจ๊ะ ยาย

พัก ไหวไม่ไหว ช้ำก็จะไป ข้าอยากให้อั้วพวกฝรั่งมันเห็นว่า พวกเรารักและ
หวงแหนแผ่นดินของเราเหมือนกัน แม้แต่คนเก่งๆ อย่างช้ำก็ยอมตาย

-ทุกคนพยักเพยิด

พัก เอ็งจะไปเมื่อไหร่วะ นิ่งบุ่ง

ละออ เอาจริงหรือยาย

พัก จริงซิวะ นิ่งละออ

ไบ ถ้ายายพักไป ช้ำก็จะไป

-ภาพพักซึ่งยืนปลุกกระดมเริ่มหน้ามืด..ชวณเซเล็กๆ

เย็น อ้าว ยาย....เป็นลมหรือจ๊ะ

-เย็น+ละออ ช่วยกันประคองมานิ่ง

พัก โอย เวียนหัววะ

ละออ ก็ยายนี่น้ำ..

เย็น พาไปที่เรือนดีกว่า ละออ จะได้กินยาลม

-ทั้ง 2 ช่วยกันพาพักไป

บุ่ง (สายหน้า) แม่ทัพใหญ่ฉันไปซะแล้ว

ผู้เขียนบทได้ทำการเขียนบทละครตอนที่เหลือหลังจากที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ในวันจันทร์-อังคารที่ 21-22 เมษายน 2551 ซึ่งผู้เขียนบทได้เขียนบทเสร็จจลันทั้งตอน และส่งให้กับทีมงานในวันที่ 24 เมษายน 2551 ซึ่งจากการรับชมละคร ทำให้ผู้เขียนบทพิจารณาเห็นว่า ตัว "ทับ" แสดงได้ดี จึงได้ตัดสติใจให้บทบาท ทับค่อนข้างมากในเรื่องที่เหลือ โดยตัดสติใจวางบท

ให้ทับมีฉากหวานๆกับละออ ซึ่งแดงมาเห็นพอดี ทำให้อุ่นเรือนอกหัก โศกเศร้า ไม่ยอมบรีปากพูดกับใคร

นอกจากนี้ ผู้เขียนต้องการให้เห็นอารมณ์รู้สึกผิดของแม่ที่เอาลูกเย็นมาจึงได้ตัดสินใจเล่าเรื่องราว แดงบรีปากเล่าเรื่องที่อกหักให้ผู้เป็นพ่อฟังคนเดียว ทำให้แม่รู้สึกตัวว่าเป็นส่วนเกิน และได้กลับมาทบทวนดูเรื่องราวแล้วพบว่าในที่สุดไม่มีใครมีความสุขสักคน ... ผู้เขียนบรีปากเรื่องจริงนี้เพื่อเน้นความสะเทือนใจของแม่

ผู้เขียนบรีปากได้ทำการส่งบทละครตอนที่ 15 แล้วได้กลับมาอ่านบททวนบททั้งหมดที่ตนเองเขียนไปอีกครั้ง แล้วพบว่า เรื่องราวของเย็นกับลูกน้อยเกินไป เย็นยังไม่ได้พูดคุยสัมผัสกับลูกเมื่อลูกโตแล้วเลย ผู้เขียนบรีปากจึงตัดสินใจเพิ่มเนื้อหาเรื่องราวเกี่ยวกับเย็นและแดงตอน 5 ขวบ จำนวน 9 ฉากด้วยกัน โดยได้กำหนดให้เพิ่มไว้ต่อจากฉากที่กล่าวถึงการเสียดินแดง 15/2 ที่ได้เพิ่มไปก่อนหน้านี้ ซึ่งบทละครที่ตัดสินใจเพิ่มเข้าไป คือ

เสริม "นางทาส" ตอน 15

ช่วงแดง 5 ขวบ

ฉาก 15/3 สนาม ต่อมา วันใหม่

ตัวละคร ทับ,แดง,บ่าวอื่นๆ

-ขึ้นภาพทับนั่งเคร่งเครียดอยู่ใต้ร่มไม้

-ภาพกว้างแดงลงจากบ้าน เหลียวซ้ายแลขวามองหา

-แทนสายตาเลยเรื่อยไปจนถึงทับ

-ภาพแดงยิ้มแป้น แล้ววิ่งพลางตะโกนเรียกพลางไปหา

แดง พ่อทับ! พ่อทับจ๋า!

-ทับลุกขึ้นยืน+ยิ้มรับเมื่อแดงวิ่งเข้ามาหา

แดง (อ้าแขน) พ่อทับจ๋า! อุ้มหน่อย

-ทับทรุดตัวลง แดงกอดคอ ทับลุกขึ้นยืน

แดง เดินด้วย!

ทับ เดินไปไหนขอรับ!

แดง ไปโน้น...โน้นเลย!

-ทับเดินตามแดงสั่ง

ฉาก 15/4 บนเรือน / สนาม (ภาพไกล) ต่อเนื่อง

ตัวละคร แยม , พัก, นุ่ม, ละออบ, บ่าวอื่นๆ / ทับ, แดง

-ภาพแยมยืนมองภาพนั้นด้วยสีหน้าไม่พอใจ

-แทนสายตา ในสนาม ทับอุ้มแดง..เดินไปตามทางที่แดงชี้

-ภาพแยมเดินกลับมาทรวดตัวลง

-ภาพนุ่มเดินออกมาจากห้องแดง..คลานเข้ามาหาแยม..แยมปรายตามองแวบหนึ่ง แต่ก็เก็บความรู้สึกไว้

นุ่ม คุณแดงละเจ้าคะ

แยม แม่นุ่มมัวแต่ทำอะไรถึงไม่เห็นคุณแดง

นุ่ม อีฉันไปอาบน้ำมาเจ้าคะ..มันร้อนนะเจ้าคะ

พัก ก็อย่าให้มันร้อนนักซิ..จะได้ไม่ร้อนปอยๆ

แยม คุณแดงอยู่กับพ่อทับที่สนาม แม่นุ่มตามไปดูซิ! บอกว่าฉันเรียก..

นุ่ม เจ้าคะ!

-นุ่มคลานออกไป

-พักเงยหน้ามองแยม ภาพแยมสีหน้าเรียบเฉยก็จริง แต่ดวงตาดังคงมีแวบไม่พอใจนัก

ฉาก 15/5 สนาม กลางวัน ต่อเนื่อง

ตัวละคร นุ่ม, บ่าวอื่นๆ

-ภาพนุ่มเดินแกมวิ่งมาหยุดหอบเล็กน้อย กลางสนาม...เหลือยมองหาทับ+แดง

-แทนสายตาทับบริเวณไม่มีทั้ง 2 คน

นุ่ม หายไปไหน!

ฉาก 15/6 บริเวณสระบัว กลางวัน ต่อเนื่อง

ตัวละคร เย็น, ทับ, แดง

-ขึ้นภาพเย็นกำลังเอื้อมมือเก็บดอกบัว จะเอาไปถวายพระ

-มีเสียงหัวเราะแจ่มใสของแดงดังมา...เย็นชะงัก+ตัวแข็งทื่อ

เสียงแดง โน่นไง! สระบัว!

-ภาพเย็นบังคับสีหน้าให้เป็นปกติ ก่อนจะค่อยๆ หันกลับไป

-ภาพทับมองเย็นประหลาดใจ

แดง ฉันจะเอาดอกบัว!

เย็น (ทรวดตัวลง) เอาที่บ่าวนี้ก็ได้เจ้าคะ

-ภาพทับค่อยๆ ปล่อยแดงลง

-ภาพแดงจ้องเย็นเซมิ่ง

-ภาพเย็นมองแดงเหมือนจะจดจำไว้+ตื่นตันจนน้ำตาคลอ

แดง (เดินมารับดอกบัวจากเย็น) ร้องให้ทำไมนะ

-ภาพเย็นรู้สึกตัว+ยกผ้าตะหว่าตา

เย็น ลมพัดผงปลิวเข้าตาบ่าวเจ้าค่ะ

แดง ไหน..ดูซิ..ฉันจะเชี่ยผงออกให้..พ่อทาบจำ..ช่วยถือดอกบัวให้หน่อยจ๊ะ!

-ทาบเดินมารับดอกบัวอย่างสุภาพ

-ภาพแดงเอื้อมมือมาจับหน้าเย็นให้เงยขึ้น+จ้องหาผงที่ตา

-ภาพเย็นน้ำตาไหล+มองแดงทั้งตื่นตัน+ชื่นใจชนิดไม่ได้ละลายตาเลย

เย็น คุณแดง..แม่คุณทูนหัวของบ่าว..

-ภาพทาบมองท่าทางของเย็นอย่างประหลาดใจ

แดง ไม่เห็นจะมีเลย..

เย็น ผงมันคงออกไปแล้วละเจ้าค่ะ ขอบคุณคุณแดงมากนะเจ้าค่ะ

แดง (พยักหน้าแก่แดด) ไม่เป็นไร..ไปกันเถอะจ๊ะ พ่อทาบ!

ทาบ ขอรับ..(ทรุดตัวลงจะอุ้มแดง)

เย็น เดี่ยวเจ้าค่ะ

-แดงหันมามอง

-เย็นค่อยๆ ยื่นมือไปจับเท้าแดงเบาๆ ทะนุถนอม

แดง (ก้มมอง+ยื่นแขนให้อย่างใจดี) จับแขนก็ได้..

-เย็นมองท่อนแขนป้อมๆ นั้นแล้วค่อยๆ ยื่นมือมาจับ+ก้มลงจูบอย่างทะนุถนอม

เย็น (เงยหน้ามอง) คุณแดงใจดีเหลือเกิน

แดง ฉันไปละนะ..

-เย็นค่อยๆ ปล่อยแขนแดงราวกับอาลัยอาวรณ์...แดงเดินไปทางแขนให้ทาบอุ้ม

-ทาบอุ้มแดงขึ้น ยิ้มกับเย็นอย่างสุภาพ แล้วพาแดงเดินไป โดยแดงสนใจดอกบัวในมือ

-ภาพเย็นยื่นมือมองจนลับตา

ฉาก 15/7 บริเวณศาลา ต่อเนื่อง

ตัวละคร ทาบ,แดง,บ่าวอื่นๆ,นุ้ม

-ขึ้นภาพทาบอุ้มแดงถือดอกบัวออกมา

แดง พ่อทาบจำ! ฉันนึกได้แล้ว!

ทาบ คุณแดงนี่ทำอะไรได้หรือขอรับ!

แดง ไปว่ายน้ำไง! เราไปว่ายน้ำกันดีกว่า
 ทับ ไม่ได้นะขอรับ..คุณแดงยังไม่ได้ขออนุญาตคุณแม่เลย..
 แแดง ไม่เป็นไรหรอก..ก..ก..

-รับภาพนุ่มเข้ามาพอดี+ถอนใจเฮือกด้วยความเหนื่อยผสมโล่งใจ

นุ่ม คุณแดงอยู่ี่เอง..คุณแม่ให้นุ่มมาตามเจ้าค่ะ

แดง ว้า!

ทับ คุณแดงคนดี กลับไปหาคุณแม่ก่อนนะขอรับ..จะได้เอาดอกบัวให้คุณ
 แม่ถวายพระด้วย..

แดง ก็ได้!

-ทับอุ้มแดงเดินไป โดยนุ่มตาม

ฉาก 15/8 สระบัว ใกล้เคียง ต่อเนื่อง

ตัวละคร เย็น

-ภาพเย็นยังคงนั่งอยู่ที่เดิม สีหน้าแววตาชื่นอกชื่นใจสุดๆ

-ทำภาพซ้อนแดงเข้ามาในห้วงความคิด เป็นภาพแดงจับหน้าเย็น จะเขียนลงในตาให้

-ภาพตัดกลับมา เย็นยิ้มทั้งน้ำตา

-ทำภาพซ้อนเย็น ค่อยๆ ยื่นมือไปจับเท้าแดงเบาๆ

แดง จับแขนก็ได้

-ภาพเย็นยื่นมือมาจับ+ก้มลงจูบที่นุถนอม แล้วภาพตัดกลับมา

ฉาก 15/9 เรือนแย้ม กลางวัน ต่อเนื่อง

ตัวละคร แย้ม, พัก, ทับ, ละออ, แแดง, นุ่ม, บ่าวอื่นๆ

-ภาพแดงวิ่งจากทับถือดอกบัววิ่งมาหาแม่

แดง คุณแม่ขา! ลูกเก็บดอกบัวมาฝากค่ะ

-ภาพทับลอบมองละออ ซึ่งทำนั่งแกะสลักขิงทำไม่รู้ไม่ชี้

แย้ม ตายจริง..ทำไมไปเล่นแถวนั้น..แม่เคยห้ามแล้วนี่ลูก! (หันมามองทับ

ตำหนิ) พ่อทับ..

ทับ กระผมขอประทานโทษขอรับ..กระผมไม่ทราบว่าคุณหญิงห้าม..

แดง ลูกเป็นคนบอกให้พ่อทับพาไปทางนั้นเองค่ะ คุณแม่ขา..ไม่เห็นจะมี

อะไรเลย ลูกยังเจอบ่าวคนนึง เก็บดอกบัวที่นั่น เขาให้ดอกบัวลูกมา...

แล้วลูกก็เอาให้คุณแม่เิ่งคะ

-ภาพพี่กเงยหน้ามองแยมทันที

ฉาก 15/10 ห้องแดงต่อเนื่อง

ตัวละคร แยม,แดง

-ภาพแยมจูงแดงเข้ามาในห้อง + ทรวดตัวลงนั่ง..จับแดงนั่งตัก

แยม	หนูแดง..ลูกไม่ต้องเล่าให้คุณพ่อฟังเรื่อง..บ่าวเก็บดอกบัวให้ นะคะ
แดง	ทำไมล่ะคะ คุณแม่
แยม	ก็..คุณพ่อจะดุนะซีคะ คุณพ่อไม่ให้หนูแดงไปเล่นแถวนั้น..จำไม่ได้ หรือลูก
แดง	จำได้คะ..

-แยมดึงแดงมากอด

แดง	(นั่งคิดครู่หนึ่ง) บ่าวคนนั้นน่าสงสารจังนะคะ..เขามองลูกแล้วน้ำตาไหล..แต่เขาบอกว่าไม่ได้ร้องให้..ผงมันเข้าตา..
-----	---

-ภาพแยมนำตารีนออกมาด้วยความเวทนาเย็น

ฉาก 15/11 เรือนพักเย็น

ตัวละคร เย็น,ฟัก,ละออ

-ภาพเย็นขยับขาขึ้นกอกเขา สีหน้าแววตามีความสุขอย่างยิ่ง

เย็น	แขนเธอหอม..หอมจังนะยาย..ใครจะไปรู้..จู่ๆ ฉันก็มีวาสนาได้จูบเธอ
ฟัก	(ประชดนิดๆ) เออ..เย็นนี่คงกินข้าวไม่ลงกระมัง
เย็น	(หัวเราะนิดๆ) จ๊ะ...ฉันคงอิมไปหลายวันเลย

-ภาพละออโผล่เข้ามา

ละออ	เมื่อกี้ได้ยินว่า พี่เย็นจะไม่กินข้าวไปหลายวันหรือจ๊ะ
------	---

-เย็นยิ้มมีความสุข

-ภาพละออมองอย่างแปลกใจ

จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนบททำการตัดสินใจเข้ารหัสบทในสิ่งที่คิดว่าดีที่สุด ในขณะที่นั้นร่วมกับตัวละคร แต่พอเกิดความคิดเพิ่มเติม ก็ทำการเพิ่มบทเสริมเข้าไป แสดงให้เห็นว่า

ผู้เขียนบทมีการตัดสินใจเกิดขึ้นใหม่ได้ตลอดการเขียนบทนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตบทที่นำเสนอสื่อที่คิดว่าดีที่สุดสู่สายตาผู้ชม ถือเป็น การตัดสินใจเข้ารหัสแบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

ตอนที่ 16

ผู้เขียนบทได้รับทราบว่าจะครีมีเรตติ้งดีจึงได้เพิ่มเวลาออกอากาศอีก 1 ตอน (จากที่กำหนดไว้ 18 ตอน เพิ่มเป็น 19 ตอน) ผู้เขียนบทจึงพิจารณาเห็นว่าละครโทรทัศน์ดำเนินเรื่องน้อยกว่าตัวบทค่อนข้างมาก จึงได้วางแผนตัดสินใจที่จะเขียนบทถึงตอนที่ 17 เท่านั้น เพื่อให้เนื้อละครพอดีกับจำนวนตอนออกอากาศ นอกจากนี้ จากการรับชมละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศทำให้ผู้เขียนรู้สึกอยากเพิ่มเรื่องราวความรักสามเส้าระหว่างแดง ทับและละออให้มากขึ้น เพราะยังไม่มีฉากที่แดงแสดงออกว่ารู้สึกรักทับมากนัก ผู้เขียนบทจึงได้ตัดสินใจเขียนบทเพิ่มเรื่องราวลงไปในตอนที่ 15 ที่ได้ทำการส่งบททั้งหมดไปแล้ว โดยได้เพิ่มแทรกเรื่องราวต่อจากฉากที่แดงโตขึ้นเป็นสาว ก่อนจะเปลี่ยนไปเล่าเรื่องคล้ายมาลาสาส์นไปวช โดยได้เพิ่มบททั้งหมด 5 ฉากด้วยกัน คือ ฉากที่ 23/1 – 23/5 โดยมีเนื้อหา ดังนี้

ฉาก 23/1 ศาลา

ตัวละคร ทับ,แดง,นุ่น

-ขึ้นภาพบรรยากาศสวยๆ บริเวณนั้นแล้วแพนมาที่แดงนั่งอ่านหนังสืออิเหนา โดยมีทับนั่งทำงานขมุกขมัวอยู่ด้วย

-ภาพกว้าง นุ่นนั่งมองตาไม่กระพริบ

แดง แล้วว่าอนิจจาความรัก ฟังประจักษ์ดังสายน้ำไหล
ตั้งแต่จะเชี่ยวชาญเป็นเกลียวไป ที่ไหนเลยจะไหลคืนมา

สตรีใดในพิภพจวบแดน ไม่มีใครได้แค้นเหมือนอกข้า
ด้วยไฟรักให้เกินพักตรา จะมีแต่เวทนาเป็นเนื่องนิรันดร์

แดง (วางหนังสือลงแข็งๆ) ว้า! ไม่อยากอ่านแล้ว

ทับ อ้าว! ทำไมล่ะขอรับ!

แดง ก็อิเหนาน่ะซีใจร้ายจัง! ตอนแรกก็รักนางจินตหราจะเป็นจะตาย พอมาพบบุษบาก็เปลี่ยนใจ ทันที..ถ้าฉันเป็นจินตหรา ฉันไม่ยอมหยอก!

นุ่น (สะดุ้ง) คุณแดงเจ้าขา!

แดง อะไรจะแม่นุ่น! ตกอกตกใจอะไร

นุ่น ก็ฟังพูดเข้าซิคะ!

แดง ฉันพูดตามบทพระราชนิพนธ์เรื่องอิเหนา ไม่ได้พูดเองสักหน่อย! แม่
นุ่น!
นุ่น (พูดตักคอก) คุณแดงต้องการอะไรเจ้าคะ
แดง ขนมกับน้ำชาจะ..ไปเอาเดี๋ยวนี้เลย!
นุ่น เจ้าคะ!
-นุ่นลุกเดินไป
แดง (เสียงดังไล่หลัง) ระวังหกล้มนะจ๊ะ! เดินดีๆ ไม่ต้องวิ่ง!
ทับ คุณแดง..
แดง ก็อยากมาจ้องตาเขม็งทำไมล่ะ..เฮอ...พ่อทับจำ..
-ทับมองอย่างตั้งใจฟัง
แดง ฉันอยากไปเที่ยวงานวัดเบญจมบพิตรจัง..เขามีร้านถ่ายรูปด้วย..เราไป
ถ่ายรูปด้วยกันนะจ๊ะ พ่อทับจำ!
ทับ คุณแดงต้องขออนุญาตคุณพ่อคุณแม่ก่อนขอรับ..
แดง ก็ได้จ๊ะ..
-แดงยิ้มหวานสดใสให้ทับ แต่ทับกลับก้มหน้าลงทำงานต่อ

ฉาก 23/2 บนเรือน

ตัวละคร แยม, นุ่น, ละออ, บ่าวอื่นๆ

แยม ตายจริง! แล้วแม่นุ่นก็ช่างทิ้งมาได้
นุ่น คุณแดงเธอใช้อิฉันมาเอาขนมกับน้ำชาไปให้เธอเจ้าคะ
แยม ร้ายจริง..ละออ! ไปกับข้า
ละออ เจ้าคะ...(เสียงเบา)
นุ่น แล้วขนมกับน้ำชาล่ะเจ้าคะ
แยม ไม่ต้องเอาไป!

-แยมเดินไปกับละออ..นุ่นนั่งหอบเหนื่อยๆ

ฉาก 23/3 ศาลา

ตัวละคร แยม, ละออ, ทับ, แแดง

-ขึ้นภาพแดงนั่งมองทับซึ่งนั่งทำงานเงียบๆ ด้วยความศรัทธาและปลาบปลื้ม
-ภาพทับเริ่มรู้สึกตัว เงยหน้าขึ้นมอง แแดงถอนใจเฮือก

แดง พ่อทับจำ..พ่อทับอย่าใจร้ายเหมือนอิเหนานะจ๊ะ..

- ทับ (มองแดงแว่นแ่) อีเหเนาเขาก็คงจะมีเหตุผลของตัวเองนั่นแหละขอรับ
แดง เหตุผลอะไรกัน!
- แดงชะงักเมื่อเห็นแยมเดินเข้ามา แล้วทำเป็นคว่ำหน้าหนังสืออย่างรวดเร็ว
- แดง (รีบยกหนังสือขึ้นมาอ่าน) ว่าอีเหเนาตามด้วยความรัก อันข้อนี้ไม่
ประจักษ์ยังสงสัย ซึ่งมาจากหมั้นหย่าเวียงชัย เพราะดาหามีภัยจึงโคล
คลา..
- ภาพทับยกมือไหว้แยม (แยมรับไหว้พอไม่ให้เสียงมารยาท) แล้วเลยไปมองละออ
- ภาพละออสบตาแว่นหนึ่งแล้วก้มหน้าลง
- ภาพแดงค่อยๆ ปิดหนังสือ..เงยหน้าขึ้นมองแม่
- แดง (ทำเป็นเพ็งเห็นแม่) คุณแม่..คุณแม่จะมานั่งเล่นกับลูกหรือคะ..ดีเลย..
ลูกจะอ่านเรื่องอีเหเนาให้ฟัง..
- แยม แม่มาตามหนูแดงขึ้นเรือนลูก
- แดง อ้าว! ลูกเพ็งบอกให้แม่นุ่มไปเอาขนมน้ำชาลงมาเลี้ยงพ่อทับ..
- แยม ขึ้นไปเลี้ยงบนเรือนดีกว่า
- แดง ก็ได้ค่ะ..ไปกันเถอะจ้ะ..พ่อทับ..
- ทับ กระผมอยู่ตรงนี้ดีกว่าขอรับ
- แดง พ่อทับ! ทำไมล่ะจ๊ะ
- แยม หนูแดง! พ่อทับเขาไม่ขึ้นไป ก็อย่าเข้าชี้เขาสิลูก..
- แดง แล้วน้ำชาล่ะคะ
- แยม เดี่ยวแม่จะให้ละออเอามาให้เอง
- ละออสะดุ้งเงยหน้าขึ้น ทับยิ้มนิดๆ ในหน้า
- แยม (มองแดงเข้มๆ เมื่อเห็นยังอิดออด) ไปได้แล้วลูก...ละออ..เดียวไปเอา
น้ำชามาให้พ่อทับนะ..
- ละออ เจ้าค่ะ
- ละออเดินตามแยม+แดงไป (แดงหยิบหนังสือไปด้วย)
- ทับมองตามละออ ด้วยแววตาอ่อนโยนรักใคร่

ฉาก 23/4 บนเรือน

ตัวละคร แยม, ละออ, แแดง, นุ่ม, บ่าวอื่นๆ

-ภาพแยม+แดง+ละออเดินขึ้นมบบนเรือน

-ละออเลี้ยงไปจัดขนม+น้ำชา ขณะแดงอ่อนแม่

.....

เนื่องจากผู้เขียนบทเป็นผู้ที่ชื่นชอบวรรณคดี จึงได้ตัดสินใจให้แดงท่องกลอนเพื่อแสดงถึงอาการมีความรัก ซึ่งได้เลือกจากบทประพันธ์ที่แต่งขึ้นก่อนสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งผู้เขียนบทได้นึกถึงบทพระราชนิพนธ์เรื่องอิเหนา จึงได้เลือกบทกลอนที่เลือกไว้ในฉากที่ 23/1 ซึ่งกระบวนการตัดสินใจเพิ่มบทละครในครั้งนี้ ถือเป็นกระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสแบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

เมื่อทำการเพิ่มเติมบทละครของตอนที่ 15 เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนบทก็ได้เริ่มเขียนบทละครโทรทัศน์ตอนที่ 16 โดยไม่ได้ทำการเขียนทริทเมนต์เหมือนเช่นเคย ผู้เขียนตัดสินใจเปิดเรื่องที่เนื้อหาต่อเนื่องจากฉากจบตอนที่ 15 โดยตัดสินใจให้สาส์นเข้าไปขุดคุ้ยถึงกำเนิดของแดงจากแยม, เย็น, พัก จากนั้นผู้เขียนบทตัดสินใจเล่าถึงเรื่องสาส์นคิดทำร้ายแดงเพื่อเป็นการแก้แค้นแยม โดยให้สาส์นพูดจาซกซุงแดงให้รู้จักกลัว ซึ่งแดงก็รู้สึกพิงพอใจในตัวกลัว โดยผู้เขียนบทได้ตัดสินใจเข้ารหัสเรื่องความรักนี้โดยให้แดงท่องกลอนบ่งบอกความรู้สึกของตนเอง และในที่สุดแดงก็แอบไปพบกลัวอีกครั้ง แต่เย็นรู้เข้าจึงได้มาดักขวางไม่ยอมให้ไป ซึ่งเป็นเหตุให้เย็นถูกเขียนตีอีกครั้งเนื่องจากเย็นไม่ยอมปริปากบอกความจริงเพราะกลัวแดงจะถูกลงโทษ

ผู้เขียนบทตัดสินใจโครงเรื่องเดิมตามบทประพันธ์ให้อุ่นเรือนเป็นคนสารภาพความจริงทั้งหมดแก่ท่านเจ้าคุณ สาส์นและแอบจึงได้ถูกเขียนบ้าง และผู้เขียนตัดสินใจจบเรื่องที่เย็นต้องเจ็บตัว แต่ก็ยังละเมอโหลิกรรมให้กับแดง

ผู้เขียนบทละครส่งบทละครโทรทัศน์ทั้งหมดไปให้ทางบริษัท ซึ่งเมื่อกลับมาทบทวนอ่านบทอีกครั้งผู้เขียนบทก็ต้องการที่จะเพิ่มเนื้อหาเพื่อเพิ่มน้ำหนักให้แดงตัดสินใจลงไปพบกลัว จึงตัดสินใจเพิ่มจากสั้นๆเกี่ยวกับการเกิดทริฐของแดงเข้าไป โดยกำหนดให้ต่อจากฉากที่แดงนั่งคิดทบทวนว่าจะไปพบกลัวดีหรือไม่ ซึ่งฉากที่เพิ่มเข้าไปคือ ฉากที่ 55/1

ฉาก 55/1 ห้องแดง ต่อเนื่อง

ตัวละคร แดง

-ภาพแดงทอดถอนใจ ทำภาพทับซึ่งพยายามสบตาละอเข้ามาในห้วงความคิด

-ภาพเลื่อนหาย แดงนัยน์ตาเป็นประกายถือดี...เกิดทริฐขึ้นมา

.....

จะเห็นได้ว่า การทำงานของผู้เขียนบทที่ปราศจากทริทเมนต์ แต่ได้ทำการเขียนบทละครโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นในขณะทำงาน ถือว่าผู้เขียนบทมีกระบวนการตัดลีนใจแบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

ตอนที่ 17

ผู้เขียนบททำการคาดคะเนดูแล้วว่า เนื้อละครที่ออกอากาศต้องการบทละครอีกเพียงแค่ตอนเดียวก็เพียงพอที่จะนำไปถ่ายทำ ออกอากาศเป็นละครความยาว 19 ตอนได้ ซึ่งผู้เขียนบทได้เริ่มเขียนบทละครตอนอรสาสนี้ โดยได้วางแนวทางในการนำเสนอไว้คร่าวๆว่า ตอนนี้ต้องนำเสนอบทสรุปของแต่ละตัวละคร และเหตุการณ์ทั้งหมด

ผู้เขียนบทตัดลีนใจเปิดเรื่องโดยให้ท่านเจ้าคุณรู้สึกผิดจึงไปดูอาการของเย็นด้วยความเวทนา แต่ไม่ได้ยกโทษให้ ส่วนแยมก็พาแดงไปกราบขอโทษเย็น และเย็นได้อโหสิกรรมให้แดงด้วยความรัก

สำหรับบทสรุปของตัวสาส์ ผู้เขียนบทตัดลีนใจสร้างเรื่องให้สาส์แค้นใจมากที่ถูกเขียน จึงให้แอบไปสั่งคล้อยให้มาจุดหนูแดง แต่คล้อยทำไม่สำเร็จเนื่องจากท๊บบมาช่วยไว้ สาส์จึงถูกท่านเจ้าคุณขับไล่ออกจากบ้าน ซึ่งเมื่อออกไปแล้วสาส์ก็ตรอมใจ ล้มป่วย และได้กราบขอโทษท่านเจ้าคุณฯและทุกคน ก่อนจะตายในที่สุด

สำหรับเรื่องหนูแดงถูกจุดนั้น ผู้เขียนบทตัดลีนใจให้ท๊บบเป็นคนมาช่วยเหมือนในโครงเรื่องปี 2536 เพราะเห็นว่านำมาใช้ได้ และพัฒนาเนื้อเรื่องได้ เนื่องจากเมื่อท๊บบได้รับบาดเจ็บละออจะต้องมาดูแล และท่านเจ้าคุณได้เห็นความรักของทั้งสอง จึงไม่คิดเอาละออเป็นภรรยาอีกคนตามคำแนะนำของแยม แต่ได้พาแม่จันเข้ามาเป็นภรรยาแทนละออ

ผู้เขียนตัดลีนใจกล่าวถึงแม่จันเพียงสั้นๆเท่านั้นว่าเป็นคนที่เจ้าคุณพามาแทนละออ และกำหนดให้มีหน้าที่ดูแลคุณหญิงแยมเท่านั้น ซึ่งผู้เขียนต้องการนำเสนอข้อดีของท่านเจ้าคุณว่าหยุดเรื่องผู้หญิงแล้ว โดยตัดลีนใจให้ท่านเจ้าคุณบอกกับแยมว่า จันจะเป็นเพียงคนดูแลแยมเท่านั้น ตนไม่ขอมีใครอีกแล้ว

ผู้เขียนบทตัดลีนใจให้เหตุการณ์เลิกทาส เป็นเหตุการณ์สำคัญสุดท้ายที่เข้ามาช่วยคลี่คลายปัญหาของเย็นให้หมดไป โดยตัดลีนใจให้ล้วนและเย็นเดินทางมาไถ่ตัวเย็น โดยผู้เขียนตัดลีนใจให้ใช้ตระกูลทองคำของเย็นที่ล้วนเก็บไว้เป็นตัวสื่อสัญลักษณ์ในการคลี่คลายเหตุการณ์ต่างๆทั้งหมด ท่านเจ้าคุณยอมเชื่อแต่โดยดีว่าเย็นไม่ได้โกหก จึงได้ขอโทษเย็น และรับ

เย็นกลับมาอยู่ด้วยอีกครั้ง เหตุการณ์นี้เปรียบเสมือนบทสรุปของตัวเย็นเช่นกันว่าในที่สุดเย็นก็ได้ดี กลับไปมีความสุขตามเดิม เปรียบเสมือนการทำดี สุดท้ายย่อมได้ดี

และสำหรับตัวบุญมี ผู้เขียนบทตัดสินใจให้ท่านเจ้าคุณลงโทษปลดบุญมีจาก ภรรยาน้อยไปเป็นคนทำงานในครัว และคนดูแลยาพิท โดยจะจ่ายเงินให้เป็นการตอบแทน

ผู้เขียนตัดสินใจให้แยมตัดสินใจจะยกลูกคืนให้เย็น แต่เย็นไม่รับคืนเนื่องจาก ความจงรักภักดี และรักษาสัญญาความลับเรื่องกำเนิดของแดงจึงคงเป็นความลับสืบไป

ผู้เขียนบทตัดสินใจคงโครงเรื่องเดิมของนางทาสปี 2536 ที่ได้มีการเพิ่มตัว "ราม" เข้ามาในตอนสุดท้าย โดยที่ไม่รู้แน่ชัดว่าใครจะมารับบทนี้ ผู้เขียนบทจึงตัดสินใจวางตัวละครแบบ กว้างๆว่าเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี สุภาพ ซึ่งได้ใส่บทพูดให้ไม่มากนัก เพียงแต่ให้รามแสดงให้เห็นว่า พึงใจต่อแดงเท่านั้น

ผู้เขียนบท เขียนบทละครตอนอวสานนี้เสร็จสิ้นในวันที่ 3 พฤษภาคม 2551 ซึ่ง เสร็จเร็วกว่าวันออกอากาศตอนสุดท้าย 7 วัน โดยผู้เขียนกล่าวว่าเมื่ออ่านบททวนก็คิดว่าที่เขียนไป ดีหมดแล้ว ไม่ต้องการจะแก้ไขอะไร การตัดสินใจที่เกิดขึ้นขณะเข้ารหัสบทละครตอนนี้ กลยุทธ์ที่ใช้ ในการตัดสินใจ คือ แบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental)

จากการศึกษากระบวนการตัดสินใจเข้ารหัสบทละครโทรทัศน์ ปีพ.ศ. 2551 ของ ผู้เขียนแต่ละตอน พบว่า ก่อนการเริ่มเขียนบท ผู้เขียนจะต้องศึกษาข้อมูลต่างๆให้เพียงพอเสียก่อน ไม่ว่าจะจะเป็นความเข้าใจในประเภทของละคร แก่นเรื่อง โครงเรื่อง และตัวละคร ซึ่งมีการตัดสินใจ ในการกำหนดลักษณะตัวละครเกิดขึ้นก่อนการเขียนบท และเมื่อผู้เขียนบททำการเขียนบทละคร ในแต่ละตอนก็มีการตัดสินใจในประเด็นต่างๆที่แตกต่างกันไป

จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนบทละคร มีขั้นตอนการตัดสินใจเกิดขึ้นหลายครั้งตั้งแต่เริ่มรับ งาน ซึ่งงานเขียนบทละครถือเป็นงานที่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ การเลือกตัดสินใจเข้ารหัสบท ละครต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์ โดยผู้เขียนต้องทำการตัดสินใจเลือกการนำเสนอเรื่องราวจาก พื้นฐานความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่างๆที่ตนมีมาใช้ ซึ่งคุณรัมภา ภิรมย์ภักดี ผู้เขียนบทกล่าวว่าต้อง อาศัยประสบการณ์ในเรื่องนี้ ฝึกฝนจนชำนาญ ถึงจะสามารถเขียนบทต่อไปได้เรื่อยๆ โดยไม่เกิด อาการคิดไม่ออก หรือมีอุปสรรคปัญหาใดๆที่แก้ไขไม่ได้

สำหรับการเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่องนางทาส แม้จะมีข้อจำกัดด้านเวลา แต่ เนื่องจากผู้เขียนเกิดมาจากการเขียนบทละครที่เขียนไปออกอากาศไปมาแต่แรก โดยไม่เคยรับงาน

เขียนบทละครสต็อก หรือละครที่เขียนบทเสร็จสิ้นก่อนออกอากาศ จึงทำให้ผู้เขียนสามารถรับมือกับความเร่งรีบของการทำงานได้เป็นอย่างดี อีกทั้งเคยชินในการตัดสินใจร่วมไปกับตัวละครโดยเสมือนพาตัวเองเข้าไปในเรื่อง ผู้เขียนบทมีความเชื่อว่า การทำงานที่มีความเร่งรีบเช่นนี้ไม่ใช่การทำงานเขียนที่ไม่ดี เพราะ ความคิดแรกที่เกิดขึ้นมาถือเป็นความคิดที่ดีที่สุด นำมาใช้ได้ เพราะหากมีเวลาในการทำบทมากๆ บางทีจะคิดแตกเรื่องออกไปมากมายเกินไป แล้วทำให้เรื่องเสียทิศทางตัดสินใจยาก และอาจจะไม่ทำงานส่งตรงตามเวลาเหมือนกับการเขียนบทลักษณะนี้ เนื่องจากยืดหยุ่นได้

ความคิดเห็นของผู้เขียนข้างต้นทำให้ทราบว่าผู้เขียนเคยชินกับกระบวนการตัดสินใจแบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ต่อเนื่อง (Strategy of Disjointed Incremental) ซึ่งเมื่อผู้เขียนบทย้อนกลับมาดูงาน ก็อาจจะทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงในประเด็นที่คิดขึ้นมาได้ใหม่ ซึ่งการกระทำนี้ชี้ให้เห็นว่า ผู้เขียนมีกระบวนการตัดสินใจแบบไม่ต่อเนื่อง และถือเป็นข้อดีของละครที่เขียนในขณะที่ละครออกอากาศไปด้วย เนื่องจากผู้เขียนบทสามารถเช็คงานของตนเอง ทำให้ทราบว่าผู้ชมชื่นชอบละครหรือไม่ และสามารถปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น แต่สิ่งที่นำเสนอ นั้น อาจจะไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดที่นำเสนอต่อคนดูได้ อย่างเช่นบทละครโทรทัศน์เรื่องนางทาส ที่ผู้จัดขอร้องให้ผู้เขียนหลีกเลี่ยงฉากที่ต้องใช้เวลาเตรียมงานนาน ฉากจำลองร้านค้าในตลาดในสมัยก่อนจึงได้ถูกตัดออกไป ผู้ชมจึงไม่ได้รับชมฉากที่แปลกตามากไปจากเดิมเท่าใดนัก

“ละครที่เขียนไป ออกไป มันได้อย่างเสียอย่างนะ คือได้เนี่ย เราก็จะรู้ว่าคนโน้น คนนี้เล่นเป็นยังไง แล้วเราก็จะสามารถปรับตัวละคร ตัวไหนเล่นยังไง เออ มันเล่นดี ตรงนี้เราก็จะแบบใส่ลงไปเยอะๆ ในขณะเดียวกัน พวกที่ทำสต็อก(stock)เนี่ย เขาก็จะไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร แล้วบางทีมันอาจจะเซย คือ มันอาจจะเข้าไป อะไรไป ในขณะเดียวกัน ทำไป ออกไปก็เครียด เพราะว่าจะต้องทำให้ทันนะ ไม่งั้นจอชวาก็ตายเลย จอชวาก็ตายเลยเหมือนกัน คือ ต้องคิดให้ออกนะ ด้วยเวลา คือ ยังไง ต้องคิดให้ออก คุณต้องส่งเขา อย่างนี้ ต้องส่งให้ได้ แต่ถ้าในขณะนั้นเป็นสต็อก ก็จะมีเวลาที่มานั่งดูว่า เออ ดีไหม ยังไง...แต่ถ้าจะให้ดีเนี่ย ควรเขียนประมาณครึ่งเรื่องแล้วออน แอร์ (on air) กำลังดี เราก็ยังได้แก้ทัน แล้วก็ไม่มีจบจนเกินไป...” (รัมภา ภิรมย์ภักดี, สัมภาษณ์ 29 กรกฎาคม 2551)

นอกจากนี้ ผู้เขียนบทยังได้กล่าวถึงอุปสรรคสำคัญที่พบในการทำงานเขียนบทละครที่มีข้อจำกัดด้านเวลาว่าคือต้องคิดทุกอย่างให้ออก จะคิดไม่ออกไม่ได้

“หากคิดไม่ออก ถ้าเป็นอย่างนั้นก็เลยจะทำอย่างอื่น ดูโทรทัศน์ หรือไม่ก็อ่าน

หนังสือ หรือไม่ก็ออกไป ชวนแฟนออกไปกินข้าว ไปเดินเล่นสักพักก็ออก ก็ไม่
 เท่าไหร่...ซึ่งอาจจะเพราะตรงนี้จะทำให้หาคนเขียนบทที่แบบ บางทีละครมัน
 เร็ว เร่งผลิตเนี่ย คนที่จะฝึกบางทีมันซ้ำไป ซ้ำที่จะทำให้มันสนุกหรืออะไร คือ มัน
 เป็นเรื่องประสบการณ์ เป็นเรื่องของประสบการณ์ทุกๆเลยที่เราเจอโลก ผ่านอะไร
 อ่านหนังสือ...เราต้องทำทุกอย่าง อ่านหนังสือ หนังสืออะไรสนุก ตีวีดีหรืออะไรครู่มี
 เยอะทั้งจีน ตอนนี้มีเกาหลีเราก็ต้อง...ถ้าสบายๆก็เกาหลี...ก็จะต้องดูว่า เออ
 ละครเขาเขียนอย่างนี้ เขาเทรนอย่างนี้ ..ก็ต้องดูหมดนะ หนังสือเรื่องไหนสนุก จีน
 จะดีตรงที่ตัดต่อเร็ว แต่หนังฝรั่งเวลาดูแรกๆจะไม่ค่อยสนุก แต่ไปๆแล้วมันสนุกขึ้น
 ก็จะมีดี เราก็ต้องดูสิเขาตัดยังไง คือละคร ระหว่างฉาก อะไรต่ออะไร ต้องดูหมด
 ต้องดู แต่ว่าพอเอาอายุปานนี้มันก็เป็นประสบการณ์แล้วไง เราดูแล้วเราคิดออก
 แล้วมันจะนี่ก็ออก ...บางทีเด็กๆที่เริ่มใหม่เนี่ยมันก็ยังไม่ค่อยเกท(get)นะ เหมือน
 คนเราเพิ่งเริ่ม ทุกอาชีพ ไม่ใช่เฉพาะอาชีพนี้” (สัมภาษณ์ ภิรมย์ภักดี, สัมภาษณ์ 29
 กรกฎาคม 2551)

จะเห็นได้ว่า การทำงานเขียนบทละครโทรทัศน์ในขณะที่ละครออกอากาศไปด้วย
 สร้างภาวะความเครียด และความกดดันให้กับตัวผู้เขียนบทไม่น้อย ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้เขียนบทเอง
 ที่จะต้องจัดการ และรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นให้ได้ หากผู้เขียนบทมีประสบการณ์ไม่มากพอก็อาจจะ
 ทำให้เกิดผลเสียแก่งานที่ออกมาได้ เนื่องจากกดดัน,เครียด ไม่สามารถเขียนบทละครออกมา
 ทันเวลาได้ ซึ่งผู้เขียนบทสามารถมีความชำนาญได้โดยอาศัยการฝึกฝน แต่แม้ว่าผู้เขียนบทจะ
 สามารถผลิตบทละครโทรทัศน์ออกมาได้ทันกำหนดเวลา สิ่งที่น่าเสียดายต่อผู้ชมอาจไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุด
 ก็ได้ เนื่องจากขั้นตอนการผลิตไม่สามารถผลิต หรือสร้างสรรค์งานออกมาตามที่ผู้เขียนบทต้องการ
 ได้ทันเวลา อย่างเช่นในเรื่องทางทาสีที่ทีมงานไม่สามารถสร้างสรรค์จากชิ้นใหม่ในเวลาจำกัด
 ได้ ละครโทรทัศน์ที่น่าเสียดายสำหรับผู้ชมจึงเป็นเพียงการนำเสนอสิ่งที่ดีที่สุด ในขณะที่นั้น ไม่ใช่สิ่งที่
 ดีที่สุดสำหรับละคร และผู้ชม วิธีการผลิตละครเช่นนี้จึงไม่ใช่วิธีที่ดีในการผลิตผลงานเผยแพร่สู่
 สาธารณะ

เมื่อได้ทราบถึงกระบวนการตัดสินใจเข้ารับบทละครของผู้เขียนบทไปแล้ว ในบท
 ต่อไป จะเป็นการศึกษาถึงการเข้ารับบทละครโทรทัศน์นางทาส ปีพ.ศ. 2551 อย่างละเอียดว่า
 ผู้เขียนบทมีการใช้รหัสใดบ้างในการสร้างความหมายให้กับเรื่อง